

Syvsoverne

Syvsoverne er skrevet af **Sebastian Flamant**

De fire roller er tegnet i kul af Sanne Harder
Forsiden er tegnet af Sebastian Flamant
Sebastian Flamant har også layoutet

Scenariet er skrevet i København i år **2001**
Syvsoverne er skrevet til Orkon 2001, hvor
det indgår i det officielle program som et af
to novellescenarier under temaet 'negativer'

Lad venligst være med at kopiere
Syvsoverne uden at have kontaktet mig
først. Jeg giver sikkert tilladelse til det, men
jeg vil bare gerne bedes pænt først. Kontakt
mig på sebastianflamant@hotmail.com

indhold

før drømmen
(introduktion til spillederen)

en martyrs død
(scenariets baggrund)

drømmen
(scenariets forløb)

efter drømmen
(epilog)

den lange søvn
(introduktion til spillerne)

de fire roller
(anna, jacob, peter, sarah)

stillinge by
(scenariets persongalleri)

overblik
(flowchart over scenariet)

[**Syvsover:** person, der sover længe om morgenen; efter en katolsk legende om syv kristne, der forfulgt af romerne gemte sig i en hule, som forfølgerne fandt og murede til; de syv tilbragte 200 år sovende i hulen.]

Mens tornerose sover i hundrede år kæmper en deling romerske soldater sig op ad en stejl bjergskråning, og vandet risler i bækken da en frø gøres følgeskab af en flok skoleunger på udflugt. I morgen sover de endnu, henlagt til et dybt koma mens deres fortid og fremtid passerer revy i en mareridtsvision, forfulgt af dystre minder som de har levet hele deres liv for at glemme. Kommer der en prins, tænker én?

Roms sejrige tropper er nået op af bjerget nu. Med sig har de sten i bylter og på kærre, så mange sten. De når hulens indgang, klar over hvad de må gøre. Hurtigt og stille begynder de at mure indgangen til, mens de sovende rebeller inde i hulen snorker deres trængsler væk. Uden at vide at deres skæbne er forsejlet. Således mures de inde af deres fjender, og deres søvn bliver evig. For hvem kan undslippe sine synder?

På afdelingen kalder søstrene dem syvsovere. Folk der - uden synlig grund - er faldet i en dyb søvn. Nogle vågner efter et par dage. Nogle efter år og års søvn. Men de fleste vågner aldrig. En dag dør de bare, og tager hemmeligheden om deres forfald med sig i mørket. Men for disse fire syvsovere er kampen endnu ikke forbi. Nok er de muret inde, nok leder de endnu efter deres prins, men der er en vej ud for dem. Der er en vej væk, videre, og i deres sinds dyb hører de ekkoet af en varm sommermorgen for lang, lang tid siden.

før drømmen

Syvsoverne er historien om fire almindelige mennesker, som mødes i en drøm de ikke kan vågne fra. Som de kæmper for at vågne fra deres drøm, forfølges de af en fælles fortid som de har fortrængt. Spørgsmålet er om fortiden er ved at opsluge dem, henkaste dem til evig søvn, eller om mindet om fortidens synder snarere vil frigøre de fire. Det er i grove træk plottet i scenariet her.

Syvsoverne er et rollespilsscenario for fire spillere uden regler. Der indgår ikke nogen tal eller stats i scenariet, der skal ikke rulles nogen terninger. Og selvom der indgår et monster i historien, så er det ikke den slags der kan slås ihjel med en critical success. Nej, snarere lægger jeg vægt på at det er spillernes ord og handlinger der bestemmer historiens udfald. Sammen med mine overordnede rammer, naturligvis.

Genremæssigt er Syvsoverne et psykologisk drama med et bevidst surrealistisk islæt. Psykologisk fordi det udforsker den menneskelige psyke og dets evne til at håndtere traumatiske begivenheder. Drama fordi Syvsoverne er overdramatisk i forhold til hverdagen uden for dit vindue. Surrealistisk, fordi scenariet tager udgangspunkt i en fysisk umulighed som der ikke gives forklaringer på. Scenariet handler ikke om dét at fire mennesker *kan* mødes i en drøm, som de tilsyneladende har en vis kontrol over. Nej, scenariet sætter det som forudsætning at situationen er sådan, for så at kaste sig over hvad spillerne kan gøre ved det.

Fortælle-mæssigt er Syvsoverne et lige ud af landevejen rollespil. En indledende scene tjener til at introducere spilpersonerne for hinanden og give dem lejlighed til at finde sig til rette i deres roller. Næste scene åbner op for scenariets problematik og bringer spilpersonerne tættere på den sandhed, som de søger. Efter et kort intermezzo på en kirkegård når scenariet sit klimaks, hvor spillerne stilles over for et valg, som får

betydning for deres videre vågne liv. Alt det lyder måske som et noget kort forløb, men:

Syvsoverne er et *novellescenarie*. Det tager *to timer* at gennemspille, så fremt spillederen formår at pace scenariet. Det er derfor plottet er relativt simpelt og spillernes muligheder er relativt begrænsede. Til gengæld garanterer den snævre tidsramme intensitet for alle pengene. I den forbindelse er det en vigtig *pointe*, at det *ikke* er scenariets hensigt at forklare *alt* for spillerne. De efterlades måske med lige så mange spørgsmål som svar, ikke mindst om deres spilpersonernes fremtid. Men det er heller ikke deres fremtid der interesserer os; snarere deres fortid.

Spilpersonerne

De fire spilpersoner i Syvsoverne er helt almindelige mennesker med en fælles fortid, som de på forskellig vis har fortrængt. Sidst i scenariet finder du en detaljeret introduktion til hver af de fire personer. Selvom personbeskrivelserne overlader meget til spillernes egne tolkninger, så står en række karaktertræk fast for hver rolle. De karaktertræk har at gøre med hvordan den enkelte har håndteret den traumatiske begivenhed som er scenariets udgangspunkt. Her en kort oversigt:

Anna er medlem af folketinget for partiet Venstre. Hun er gift med Hans, og sammen bor de nord for København med deres to børn. Anna er en person, der hele sit liv har slidt i det i et forsøg på konstant at overvinde sig selv. Anna er en pæn, konservativ karrierekvinde, der nu ikke kan holde arbejdsræset ud længere. Hun er fysisk og psykisk nedslidt. I Annas egen forståelse føler hun sig snavset, omend hun ikke ser hvad der har ført til denne tilstand.

Jacob er kunstner med stor K. Han er godt nok ikke helt sikker på hvilken slags kunst han laver og hvorfor, men kunstner er han. I øvrigt er han single og en ensom mand, der aldrig kan finde ro. Jacob er en søgende person, der ikke ser sig tilfreds med det han indtil videre har fundet og altså ikke kan finde hvile. Jacob ved ikke hvem han er, hvorfor han er, hvad han skal, hvor han skal hen. Han mener selv at han er reaktionær og fri. Men i baghovedet nager denne tilstand ham. Det er som om der er noget uforløst i hans fortid, som forhindrer ham i at finde hvile...

Peter er en stille hæmmet mand, professor i sociologi og lektor på Københavns Universitet. Peter er en bange mand der er låst fast i en kedelig rolle, lænket til sit kedelige job og sin totalitære kone. Egentlig er Peter på ydersiden tilfreds med tingenes tilstand. Men samtidig higer han efter den fornyelse, efter den revolution og den frihed, som han samtidig frygter. Så Peter stiller værn op om sig selv, mens han venter på den sandhed eller den hjælpende hånd som måske kan frigøre ham fra hans livslange fængsel.

Sarah er evig bistanaklient. Skilt fra sin mand, skilt fra sine børn, skilt fra sit job til fordel for en endeløs depression. For Sarah er overbevist om at hun er et fælt menneske, at alle mennesker er amoralske dyr og at hun selv er et af dem. Så Sarah hader sig selv, piner sig selv og nedværdiger sig selv. I Sarahs sind er alt sort, og alligevel ville hun ønske at hun en dag kunne tilgives sine synder.

Tema. Det overordnede tema som er indlejret i samtlige spilpersoner er flugten fra fortiden og accepten af sig selv. På hver deres måde er rollerne personer der er blevet så traumatiserede af deres barndomsoplevelse i Stillinge, at de har fornægtet deres sande jeg og nu lever deres liv på trods.

Anna lever for at overgå sig selv. Hendes skyldfølelser har givet hende et uoverkommeligt mindreværdskompleks, og hun overvinder nu sig selv hver dag. Hun stræber efter perfektion, efter renhed og efter accept af sin person.

Jacob kan ikke finde ro. Hans oplevelse ved Stillinge skovsø har gjort ham til et evigt identitetssøgende menneske, der udforsker sin identitet gennem flygtige og ustabile kunstneriske udfoldelser. Han har svært ved at tilpasse sig, ved at finde hvile.

Peter er blevet følelsesmæssigt hæmmet og de facto død indeni. Han har oplevet hvad stærke følelser kan føre til, og han må nu bevare total kontrol over sig selv og sit liv for at sikre at der ikke sker noget igen. Han er bange for at leve og for at føle, og han har lukket verdenen ude.

Sarah hader sig selv som det onde menneske, hun føler hun er. Hun har ingen respekt for sig selv eller sine omgivelser, og hun kaster ubevidst sig selv ud i en social og personlig døds spiral. Hun oplever alt som sort i sort og under ikke sig selv at se noget godt i hverken sig selv eller andre. Hun har mistet kærligheden og selvrespekten.

Interaktion. Spilpersonerne er ikke skrevet så de giver hinanden naturligt modspil. Syvsoverne er ikke et intrigescenarie, og det er ikke pointen at spillerne som sådan skal modarbejde hinanden. Jo, spilpersonerne udgør tilsammen en dynamisk gruppe, men den er ikke præget af intern konflikt. Snarere repræsenterer spilpersonerne nogle forskellige standpunkter og livsanskuelser, som bestemt kan give næring til indbyrdes rollespil, især hen imod scenariets slutning. Men Syvsoverne er ikke et intrigescenarie.

Kære spilleleder

Syvsoverne er i bund og grund et lineært scenarie, der med udgangspunkt i tre fortællepassager - hvor spillerne er relativt passive - fører dem til at træffe et afsluttende valg. Fra spillederstolen er det ikke noget svært scenarie at håndtere. Særligt ikke hvis du husker på nogle få centrale pointer:

Du har total magt over spillets verden. Og det har du fordi spilpersonerne drømmer. Det er dig der er drømmens mester, og det er dig der fuldt ud kontrollerer hvilken drøm det skal være. Det betyder blandt andet at: Du kan pace spillerne videre når du vil. Du kan tage kontrol over spilpersonerne, hvis du har behov for det.

Du kan boltre dig med ord, billeder, metaforer og alskens spas. Og du behøver bestemt ikke at holde dig til *mine* forslag, så længe dine egne er i scenariets ånd.

Læs eventuelt scenariets fire rollebeskrivelser godt igennem og find ud af hvordan du med symboler og metaforer kan spille op til dem. Så har du allerede rigeligt krudt til de situationer, hvor du eventuelt får brug for at improvisere.

Men husk også venligst én meget vigtig ting: Scenariets tanke er at spilpersonerne *selv* skal erkende noget, som de har fortrængt. Derfor må du under ingen omstændigheder hjælpe dem med at huske a) deres skole skovtur og b) deres gensyn med Torsten Jakobsen tredive år senere. Derudover er du relativt fri til at supplere spillernes oplysninger om dem selv eller Stillinge med dine egne.

Og lige et allersidste råd; Som du kan læse over de næste sider er Syvsoverne et scenarie med mange fortællepassager fra spillederens side. De passager er vigtige for scenariets stemning og for at pace scenariet. Så hvis du ved at du ikke er så god til at læse op, så prøv at læse afsnittene højt for dig selv først; bare en gang eller to. En stor del

af stemningen i passagerne ligger jo i måden de bliver fremført på!

Før spillets start

Ved spilstart skal du først udlevere spillerintroen 'Den lange søvn' til dine spillere. Efter de har læst den igennem, eller du har læst den op for dem, udleveres rollebeskrivelserne. Som sagt lægger rollerne op til en del egen tolkning og fri digtning fra spillernes side. Når spillerne er parat, begynder scenariet i det støvede klasselokale under vandet.

en martyrs død

Klokken er syv og dagen gryr over landet. Solen spejler sig i vandets stille overflade, en frø tager sig en dukkert. Sivene ved søens bred svajer sagte fra side til side, forført af en blid sommerbrise. Et pust og det rusker i bøgenes grønne toppe, mens skoven vågner. Ræven gaber dovent da kvidrende mejseunger i ivrig diskussion hopper forbi hans hi. Det er en solskinsdag, hvor selv mejseunger kan være i fred. Hvor selv frøen kan dyppe sin krop uden frygt. Klokken er halv otte, ni, halv ti og de sovende vågner fra deres fortrængte virkelighed.

Det rusker i buskene. En flok svaler flyr deres træ, rejser mod fredeligere egne dybere inde i skoven. Ved lysningen kigger frøen op fra sit bad, og solen forsvinder bag en hvid sky, fortrængt af hujende råb og grin fra en skoleklasse på udflugt i det grønne. Sebastian træder frem i lysningen som den første, råber til de andre at de skal skynde sig at komme. Der er en lille sø, skriger han fortryllet. Kan vi bade? Er det varmt nok? Sebastian er otte år gammel, og han bliver aldrig ni. Drengen træder ud i lysningen og over ham ved spurvene at dette er hans sidste dag.

For de hader ham. Der er så meget solskin, her er så grønt, skoven er i live, og de hader ham. De hader hans bukser, hans laksko, hans sideskilning, hans bæltespænde af sølv. Men mest af alt hader de at han er bedre end dem. Vinden er død og Sebastian træder frem mod det stille vand, beundrer sit ansigt i søens spejl, mens resten af klassen bryder ud i lysningen med ondskab i øjnene. Han står med ryggen til dem. Han er så glad for sig selv. Snotunge. Forkælet. Bedre end dem, er han. Med ryggen til dem. Klokken er ti og det bliver aldrig morgen igen for verden er gået i stå.

Børnene spiser deres frokost i græsset, mens biller kravler forbi og myrer bygger bo. Det er en perfekt dag, og selv Sebastian ville indrømme at det er en god dag at dø. Det er en god dag, tænker Anna og smiler til sine

klassekammerater. Hvor er her smukt, udbryder Jakobsen og knytter hænderne. Se et dådyr, skriger Jacob og stirrer hadefuldt på en martyr. Børnene spiser, mens deres forsmåede lærer forestiller sig at han er konge for en dag. For ham lugter bladene og træerne af drømme der kunne have været. Men aldrig blev til noget.

Efter frokosten går en gruppe med frøken Arentz længere ind i skoven for at samle svampe og blade, mens nogle bliver tilbage ved søen for at bade. Mens Anna, Jacob, Peter, Sarah og Sebastian bliver ved vandet sammen med Jakobsen. Det er varmt, alt for varmt. Med et højt plask kaster Sebastian sig i, skriger lystigt og råber til de andre på bredden at de skal skynde sig at hoppe i. Det er dejligt, jubler han og virker som én der aldrig har oplevet at være træt eller sulten eller mismodig eller afmægtig. Sebastian virker som én der har alt og ved det, og de hader ham, og det blæser op og drengen svømmer længere ud, længere og ved søens bred står de og stirrer på ham, mens deres lærer drømmer sig væk til en bedre verden.

- Tør du svømme helt ud i midten, råber Sarah ud til drengen i vandet.
- Ja, vis os nu hvor sej du er til at svømme, tilføjer Anna.
- Ja, vis os det nu, du tør ikke, råber de fire børn med én stemme.

Og selvfølgelig tør Sebastian ikke svømme længere ud. Han har kun lige lært at svømme, sådan rigtigt. Men de hader ham og han ved det, og han ved at han må vinde deres venskab. Så han svømmer længere ud, mens hans fjender betragter ham fra bredden, mens hans lærer uinteressert betragter sceneriet, mens vinden tager til og dyrene flygter fra gerningsstedet. Det er den første juli, årstallet er 1958, og Sebastian Hammershøy kan ikke bunde, basker med armene, er ved at drukne.

- Piveskid! Svøm nu længere ud, råber Peter.
- Vi kommer ud til dig lige om lidt!

Sebastian basker mere med armene nu, mens trætheden overvælder ham og hans krop føles tungere og tungere. Der er så dybt og han sluger vand, hoster, basker videre, nu ukontrolleret, kæmper. Torsten Jakobsen rejser sig op og går hen mod søbredden. En af hans elever er ved at drukne, noterer han sig. Nej, Sebastian Hammershøy er ved at drukne. Torsten Jakobsen smiler, og hvorfor ikke? Det er en smuk dag. Det er varmt, skoven er rolig og Sebastian synker ned under vandet, formår at hive sig op igen, gisper efter vejret, prøver at sige noget men sluger vand i stedet for.

- Svøm du hellere ind til os igen, kalder Jakobsen og lyder fornøjet, som om han morer sig gevaldigt over Sebastians forestilling.
- Nej, nej, svøm længere ud, råber Jacob.
- Ja, bare bliv ved, fortsætter Sarah.

Sebastian synker ned under vandet igen. Synker. Forsvinder under søens overflade og et stærkt pust rusker op i skoven, som for at gøre opmærksom på at en dreng er ved at dø, at der er ved at ske noget grufuldt. Sebastian dukker ikke op til overfladen igen, og endnu står de fire børn og deres lærer ved søen og smiler jovialt, nyder dagen. Og gør intet.

Vil vi nogensinde kunne forstå hvordan det er muligt at hade et andet menneske så meget, som disse fem hader Sebastian Hammershøy? Ville vi kunne sætte os i deres sted, hvis vi kendte deres historier? Kan vi acceptere at Sebastian Hammershøy må dø så at andre vitterligt kan leve? Måske ikke. Men sådan er situationen immervæk. I hver deres sind føler de fem ved bredden at den druknende dreng må drukne, så at de kan være fri. Lærer Jakobsen har brug for at tro at han betyder noget i denne for ham så meningsløse verden. Man kunne sige at han

må hævde sig, at han må stå ud, frem, i forhold til rektors søn, den forkælede Sebastian. Eller man kunne antage at det ikke er Sebastian Hammershøy, som Torsten Jakobsen har lagt for had, men snarere rektor Ove Hammershøy. Ja, sådan kunne det være; det ville forklare en del. Omvendt kunne Torsten Jakobsen bare være en gal og skrupelløs mand. Vil vi nogensinde kunne forstå det, uanset svaret? Og vil vi kunne forstå hvordan så stærke følelser også kan findes i fire ellers så almindelige og uskyldige børn?

Sebastian Hammershøy dør, og ved bredden kigger hans fire klassekammerater og deres lærer på, nu med en vis ængstelse. Var det virkelig deres håb at drengen skulle drukne? Havde de rent faktisk troet på at det ville ske? Nej. Selvfølgelig ikke. Og nu hvor det sker for deres øjne, nu hvor sønen igen er stille, er det som om de har fået mere end de bad om. Det er på én og samme tid deres drøm og deres mareridt, der går i opfyldelse. Og mens skoven synger en hviskende klagesang om en ung drengs død, står fire små skikkelser og en stor ved vandet og ser sig selv som dæmoner i vandet. Så småt fatter de hvad de har gjort. Eller rettere hvad de ikke har gjort. Til sidst, efter de har stået sådan længe, siger Torsten Jakobsen lavmælt:

- Der var ikke noget vi kunne gøre. Han svømmede selv derud. Hvordan kunne vi vide at han ikke kunne svømme? Det er ikke vores skyld. Det er ikke min skyld. Det er ikke min skyld!

- Skal vi sige det til de andre, spørger Anna og ved at de nødvendigvis *må* sige det.

- Godt han er død, siger Jacob og stirrer ud i luften. Han var en skidt én.

- Ja, han var ond, tilføjer Sarah.

- Hvad sker der når de andre kommer tilbage, spørger Peter. Kommer vi i fængsel?

- Fængsel? Fængsel, nej naturligvis ikke, I skal ikke i fængsel jeg skal ikke i fængsel vi skal bare holde vores mund lukket kan I

finde ud af det kan I finde ud af at holde *kæft*, fremstammer læreren og virker truende.

- Kan I fatte at I aldrig må sige noget om det her til nogen? Kan I forstå det? Der skete jo ikke noget, for helvede, råber han til de fire børn.

Torsten Jakobsen griber fat i Peter, rusker ham, kigger ham i øjnene.

- Du ved ikke en skid om hvad der skete. Der skete ikke noget han svømmede jo selv ud vi var uopmærksomme og det kan jo ske der skete ikke noget det var for fanden hans egen skyld, ikke din lille møgunge. Det var hans egen skyld og nu har han fået hvad han fortjente og vi skal bare holde vores kæft. Kan du forstå det?

- Ja. Ja, stammer Peter og en tåre triller ned af hans kind.

- Kan I andre fatte det, lorteunger? I siger ikke en skid! Der er ikke sket noget! Kan I for helvede ikke bare glemme det? Vi så ikke hvad der skete han svømmede bare ud og da han begyndte at drukne var det allerede for sent at gøre noget.

- Ja, vi så ikke hvad der skete, nikker Anna.

- Kommer vi i fængsel, spørger Sarah.

- Nej, for fanden I kommer sgu' da ikke i fængsel medmindre I er så dumme at I sladrer, vel, råber Torsten Jakobsen hysterisk og rusker igen i Peter, som græder mere og mere.

Sådan fortsætter det en stund. Børnene forstummer gradvist, mens stilheden lægger sig som et tæppe over den ellers så fredelige lysning. De har ikke gjort noget. De så ikke noget. Han svømmede bare ud. Bortset fra at det gjorde han ikke. De fire børn ved, lige som Torsten Jakobsen, at de er ansvarlige for rektorsønnens død. Blandingen af glæde, frygt, afmagt og skam forvirrer dem. Sebastian Hammershøy er væk, og det er godt. Men det er ikke som de havde forestillet sig det. De føler sig som skurkene i de film, deres forældre forbyder dem at se. Men de er ikke skurke, for der er jo ikke sket noget.

Og med ét er frøken Arentz og den anden gruppe tilbage, og pludselig sværmer det med politifolk og reddere og læger i den grønne lysning, og en masse mennesker stiller børnene en masse spørgsmål mens Torsten Jakobsen bliver ført bort i en politivogn.

- Jeg tror bare han svømmede ud, men jeg så det ikke, forklarer Jacob en politimand.
- Jeg gik i skovkanten og plukkede blomster jeg så ikke at han var svømmet så langt ud, fortæller Sarah frøken Arentz.

I timer og timer lyver de fire børn til alle, der vil høre deres historie. Mens de husker lærerens ordre om ikke at sige noget. For de ved jo ikke noget. Der skete jo ikke noget. Alt er i skønneste orden, det er en smuk dag, og ansvaret hviler tungt på børnenes små skuldre. Deres kors vejer mere end de nogensinde havde kunnet forestille sig det, og på et tidspunkt bukker deres børnesind under for presset. På et tidspunkt bliver det lettere at tro på løggen end at se sandheden i øjnene. Der skete ikke noget. Det var ikke deres skyld. Det var et uheld. Og solens stråler er så varme den dag, at de brænder virkeligheden ud af de fire børn...

Torsten Jakobsen bliver arresteret. De fire børn kommer i behandling i et hjem, hvor overbebyrdede sygeplejersker ikke formår at nå ind til dem. På hver deres måde distancerer de sig fra deres fælles oplevelse, og hvorfor ikke? Omkring dem mener lægerne at det måske er for det bedste. Lad dem dog glemme. Hvad ondt skulle der komme af det? Visse oplevelser er man bedst foruden, fortæller en overlæge en dag Sarahs forældre. Så mange floskler, og med tiden lykkes det for de fire børn at glemme, fortrænge eller forvrænge mindet om den smukke sommerdag ved skovsøen. Og alligevel formår de aldrig igen at kunne se hinanden i øjnene.

Tiden læger alle sår, påstår de. For de fire børn fra det lille landsbysamfund skærer sårene dybere for hver dag, uden at de forstår hvad der overgår dem. For de fire børn bliver sommerudflugtens sår til et permanent ar, som manifesterer sig på forskellig vis. Fortvivlet oplever deres forældre hvordan de udvikler sig. Men det er måske en fase, sådan er de måske bare i den alder, og de er jo så unge og naive og har hele livet foran sig. I virkeligheden er der ikke nogen der forstår børnene, og deres kors vejer tungt, så tungt.

Men livet går videre. Mens én flytter fra Stillinge til den store by, sendes en anden på kostskole langt væk fra Søndervangsskolen. Anna, Peter, Jacob og Sarah er kun børn, og deres sind kæmper bravt imod den truende sindssyge. Så småt fortrænger de fire børn uheldet ved skovsøen til deres bevidstheds baggrund. Og nat efter nat hører de Torsten Jakobsens ord. Der skete ikke noget. Det var bare et uheld. Vi gjorde ikke noget. I holder bare jeres kæft.

Vinter følger efterår, sneen dækker alle minder, og med sig bringer foråret nye grene, grønne blade til de fire børns liv. Alt står igen i flor, og sidste sommer virker som en uvirkelig drøm for skovsøens blomsterbørn, for Stillinges fire små morderiske syndere. Men de fire er forandrede. De værn de har stillet op om deres sind er blevet til et filter på virkeligheden, som på hver sin måde overskygger børnenes liv. Så fri og legende Anna engang var, så bange er hun nu blevet for alt det snavs der omgiver hende. Og hvad med den stille dreng, Jacob? Nu udviser han andre tendenser, nu gør han oprør, evigt søgende efter Gud ved hvilken sandhed, konstant rastløs. Måske prøver de fire børn at glemme deres synder, men synderne forfølger dem endnu. Og sommeren rustner igen, mens vinden tiltager og puster liv i døde vande.

Årstiderne skifter, sneen daler over riget. En dag vågner børnene op og er voksne. Årstallet er 1989. Nogle har stiftet familie, er i gang med karrieren. Hus, hund, bil, hverdag og rutine og snestorm over Danmark og fortiden synes langt, langt væk. Indtil en invitation en dag dukker ind ad brevsprækken. Invitation til Gammel Elev Fest for alle de som var unge engang. Mød talstærkt op! Kom og mød jeres gamle kammerater, jeres gamle rektor, jeres lærere. Det foregår om tre uger på Søndervangsskolen, og det bliver et ordentligt brag, og hold op hvor bliver det hyggeligt.

Ja, tænker de fire hver især, i hver sin ende af landet. Hvor bliver det hyggeligt. Og på en måde har de vitteligt lyst til at gense deres gamle skole, deres gamle venner. Men der er noget der skurrer imod. Der er noget faretruende over det hele, den ene er stresset, den anden finder tidspunktet ubelejligt. Og en tanke i baghovedet, et minde der ikke vil gå væk, men heller ikke står klart i de fire elevers erindring. Hvad var det nu? Åh, skide være med det.

Det bliver søndag, og alle som én tropper de op i deres stiveste puds. Alle som én hilser de på deres gamle rektor, som de overhovedet ikke kan huske. Og dér den gamle matematiklærer, dér pedellen, nu en olding på mindst halvfems med kun tre tænder i munden. De hilser, de spiser, uden at møde hinanden, og de drikker, danser, snakker med gamle elever, gamle lærere, gamle kendinge og gamlinge de aldrig har kendt. Og pludselig mødes de. Det er et tilfælde. De står ved siden af hinanden, fører hver deres samtale. Sammen ser de en ældre mand nærme sig, og han spotter dem, præsenterer sig som Torsten Jakobsen, deres gamle klasselærer.

- Kan I huske mig, spørger han. Jeg kan huske jer. Ja, og så selvfølgelig det dér kedelige uheld ved søen den dag. Det glemmer jeg aldrig. Kan I huske det?

Den nat sover de uroligt. I deres søvn vender de tilbage til festen, til Torsten Jakobsen, til en dag for mange år siden. I deres drømme leder de efter svar men finder ingen. Der er hændt dem noget en gang, noget skidt. Et uheld ved en sø, men hvordan var det nu? De har glemt det, og alligevel spørger det et sted i baggrunden, et sted inde i dem som de ikke kan komme i kontakt med. Der er en sandhed gemt her, men hvilken? På hver deres måde plages de fire gamle kammerater i deres søvn.

Sådan går det i noget tid. Igen og igen vender de, nat og dag, tilbage til deres fortid. Deres sind nægter at give slip, insisterer på at der er noget her, noget vigtigt som de har brug for at forstå. Minderne rider dem som en mare, som en ond ånd der ikke vil forlade deres krop før de har opfyldt dens ønske. Find ud af hvem jeg er, hvisker ånden til dem. Jeg gemmer mig inde i dig selv, men du kan finde mig hvis du vil. I din drøm.

Det ville være en let løsning at skrive, at de fire bare falder i søvn. Men sandheden er mere kompliceret. De fire gamle kammerater har hver deres liv, hver deres helt unikke situation, og alligevel bindes de sammen af den samme trang til at finde svar. Alligevel presses de på hver deres måde til at tage stilling til dette vanvid, som de har fortrængt. Og på hver deres måde gør de deres bedste for at flygte fra de nødvendige erkendelser. De vil ikke lade sig underkue af ét eller andet ligegyldigt minde fra en ligegyldig fortid. De nægter at se det i øjnene. De lever deres voksne liv nu, og det er der intet galt i. Alt er som det skal være, eller i hvert fald så godt som det bliver. De er bare undersovede, overtrætte, kede af det, rastløse. De lever deres liv nu og ikke i går, ikke for en uge siden, ikke for tredive år siden. De nægter at lade sig påvirke.

Og netop derfor slipper deres ressourcer op. Netop derfor falder de en dag i en dyb, dyb

søvn. Det sker uden dramatik. Det er ikke som man ser på film, ikke et pludseligt koma. Nej, det sker stille, roligt. Søvnens kryber ind på dem og bortfører dem. Deres drømmes verden kalder på dem, dynerne kaster længselsfulde blikker efter dem, og snart sover de. Sover. Drømmer. Er væk.

Sådan sover de i elleve år.

I deres drømme genoplever de deres liv, sådan som man nu oplever ting når man drømmer. Intet står tydeligt for dem, bekendtskaber smelter sammen med familie, fortid og nutid er ét. I drømmen er alt kaos og uorden, de symbolske budskaber flyver gennem luften i form af dyr, ild, vand og nøgler til det ene eller det andet afluk. Der er ingen mening med deres drømme, og samtidig skjuler hvert græsstrå en pointe, et budskab.

De genoplever også søen. I hver deres drøm oplever de at de pludselig træder ud i en lysning og går frem til en lille sø. Her stirrer én ned i vandet og ser sig selv som et forvrænget spejlbillede, som en dæmonisk figur. Under vandet aner han en luftboble, der kalder på ham. Er det meningen at han skal springe i, tænker han. Sådan tænker de alle, i hver deres drøm.

Vandet virker isnende, og lidt efter lidt bliver der stille omkring den ene. Pludselig er det nat, pludselig hører han et brøl og det er mørkt omkring ham og der er et dyr i skoven, et stort fælt dyr og han løber, løber, løber så hurtigt han kan ud i natten men han ved at han ikke kan flygte fra monsteret der er efter ham. Det ligner til forveksling en teenage-drøm om seksuelle frustrationer men han ved, de ved alle fire at det her er noget ganske andet, noget meget mere faretruende og i fire drømme løber fire voksne mennesker videre og videre ud i mørket. Men uanset hvor hurtigt de løber, hvor meget de kravler op i træer og gemmer sig i buske og forsøger at narre deres efterfølger, så kommer monstret nærmere. Nærmere. Nærmere endnu.

Og så vågner de, bortset fra at det gør de ikke. Og de genoplever det hele igen, bortset fra at det gør de ikke. Og hver gang når de igen til søen, tænker på at hoppe i, men vandet er så koldt, der er så mørkt, og så er dyret bag dem og de løber ud i skoven, river sig på torne og tjørne og tidsler og brændnæller og et eller andet sted hører de børn der synger mens dyret nærmer sig, truer med at indhente dem og fortære dem. I hver deres drøm. Sådan fortsætter det. Rundt og rundt går det, i ring, en evig forfølgelsesjagt.

Indtil én en dag hopper i søen. Indtil de alle springer i.

Inde i boblen er der tørt. Borde står linet op på række med front mod en grøn tavle og et større kontorbord. I et hjørne står et vakkelvorent træskab af billigt laminat, og på en væg hænger et støvet verdenskort, hvor Danmark fylder halvdelen af kortet. Det er et klasselokale. På lærerens bord står et spil Matador, og lærerens bil - en mejetærsker af mærket Ford - er i Fængsel. Elevernes borde er forladte, ældede og støvede, og rummet virker alt i alt spøgelsesagtigt. Dog ligger en gammel pruttepose hen på en stol forrest i lokalet. På stolen ligger også otte tegnestifter og på bordet foran stolen en skinnende madkasse, helt ren.

I hver sit hjørne af klasserummet står en af de fire gamle venner fra Stillinge Byskole. Efter så mange års adskillelse er de atter sammen. Men de kan ikke genkende hinanden. Og uden for det lille klasselokale bebuder en dyb knurren at Dyret nærmer sig. At fortidens synder indhenter de fire selv i deres drøms uvirkelighed. Hver har de ladet en mudret søvn opsluge deres triste liv, men denne drøm er krystalklar, mere virkelig end den vågne virkelighed, og langt mere skræmmende.

Baggrunden kort fortalt

Anna, Sarah, Jacob og Peter drømmer altså, og de kan ikke vågne. På hver deres måde er de flygtet fra deres fælles fortids synd; at de sammen med den forsmåede lærer Torsten Jakobsen var vidner til at rektor Hammershøys søn, Sebastian Hammershøy, druknede under en skoleudflugt inde i skoven ved Stillinge By. Af had til drengen og af misundelse for hans bedre kår gjorde de intet. Bagefter svor de en tavshedsed over for Torsten Jakobsen, en ed som de aldrig har brudt.

Faktisk er de blevet så traumatiserede af deres oplevelse, at de på hver deres måde har forsøgt at lægge den bag sig. Med en psykoanalytisk kliché har de fortrængt den del af deres fortid, og det har haft alvorlige konsekvenser for deres respektive livsanskuelser og følelsesliv. Men da de fire skolekammerater møder hinanden og gamle lærer Jakobsen til en gammel-elevfest på Søndervangsskolen i Stillinge, så lader fortiden sig ikke længere fornægte.

Ude af stand til at håndtere sandheden om deres fortids synder, søger de fire så småt den ultimative fornægtelse af virkeligheden; de falder i søvn. Men end ikke i søvnen finder de hvile, for her hersker et udyr, der truer med at spise dem rå.

Og samtidig er vore fire gamle venner nu fanget i en fælles drøm, som de ikke kan vågne fra. Medmindre de gør deres fortid front.

Lidt kronologi

Da spillerne kommer ind i historien er deres roller reelt halvtreds år gamle. På hver deres komaafdeling har de ligget i elleve år og sovet. Det betyder at de faldt i søvn, da de var omkring fyrre år. Det er også den alder, spilpersonerne har i drømmen. På det tidspunkt er der gået een-og-tredive år siden Sebastian Hammershøys tragiske død. Da ulykken faldt over Stillinge By, gik historiens fire hovedpersoner i anden klasse og var cirka otte år gamle. Skematisk ser det sådan ud:

- 1950:** Spilpersonernes fødselsår.
- 1958:** Sebastian Hammershøys død. Spilpersonerne er omtrent 8 år og går i anden klasse.
- 1989:** De fire gamle kammerater inviteres til Gammel Elev Fest på Søndervangsskolen, hvor de møder hinanden og Torsten Jakobsen.
- 1989:** Spilpersonerne falder i søvn, cirka 39-40 år gamle.
- 2000:** Tidspunktet i drømmen hvor spilpersonerne tager kontrol. De tror at de er 40 år, men er i virkeligheden snarere 50.

drømmen

Spillerne har læst Den Lange Søvn eller har fået den læst op. Herefter har de modtaget deres rollebeskrivelser, som de også har læst igennem. Scenariet begynder for spillernes vedkommende med at deres rolle har kastet sig i vandet i den lille sø midt i Stillinge skov. Under vandet venter de at finde svar på deres spørgsmål, og måske en vej ud af drømmen og tilbage til virkeligheden. Det bliver en rejse i etaper; repræsenteret ved fire scener, som jeg præsenterer nedenfor. Hvis du taber tråden, så bladr om til scenariets sidste sider, til oversigterne over scenariets persongalleri og til scenariets flowchart.

I øvrigt har jeg i det følgende markeret tekststykker henvendt direkte til spillerne med "til spillerne". Spillederen behøver ikke at gengive dem ordret, men de er skrevet så det giver mening at gøre det. Tanken er at de fungerer som introduktioner til hver scene. Den øvrige tekst i kapitlet her er normal metatekst henvendt til spillederen, som så med egne ord filtrerer de nødvendige oplysninger videre til spillerne.

Scene et (15 min.)

Skolen under vandet

Til spillerne. Og nu denne boble under søens kolde vand. En boble med en dør som I har åbnet ind til et klasseværelse, komplet med kateder og sort tavle og slidte lave træborde og et kort over Europa. Og dér står i nu, i hvert sit hjørne af et klasselokale der har set bedre dage. En ranglet fyr i sort tøj, med vildfarne røde øjne og håret strittende til alt for mange sider. En anstændig kvinde i moderne power-dress og guld om halsen, med kort grånende hår og et håndtørklæde mellem fingrene. En halvfed halvs kaldet halvkikset mand i brunt fløjl, hvid polyester, sort uld, med ecco-sko på

fødderne og en stor tud til at holde på den intellektuelles varemærke par excellence; læsebrillerne. Og i sidste hjørne en mager tøs med sorte rande under øjnene, med langt sort hår i en hestehale og læderbukser på; just hjemvendt fra pinebænken, synligvis. Fire midaldrende mennesker i et klasseværelse, som minder om barndom og tegnestifter på stolesæderne.

Men det er et klasseværelse i forfald, dette. I lokalet står slidte borde linet op på række med front mod den sorte tavle og katederet. Begge dele har kendt bedre dage. I et hjørne står et vakkelvorent træskab af billigt laminat, og på en væg hænger et støvet Europakort. På lærerens bord står et spil Matador, og lærerens bil - en mejetærsker af mærket Ford - er i Fængsel. Elevernes borde er forladte, ældede og støvede. Dog ligger otte tegnestifter hen på en stol forrest i lokalet, og på bordet foran stolen en skinnende madkasse, helt ren.

I kigger jer omkring og opdager at værelset er uden døre og vinduer. I er omgivet af gulede vægge, der så småt er ved at miste deres lyseblå tapetsering. Her er lydløst, og I kan ikke længere mærke Dyret, bæstet, uhyrets tilstedeværelse. Det er som om I har fundet helle her, i dette lærdommens sanktuum. Og for første gang i Gud ved hvor lang tid - hvor længe det nu tager at drømme den samme drøm titusind gange - føler I hver især, at I har kontrol over hvad der foregår. Men hvor længe mon?

Til spillederen. Denne scenariets første scene lægger udelukkende op til at spillerne skal komme ind i deres roller. Her får de lejlighed til at præsentere sig for hinanden, til at spørge til de andres tilstedeværelse, til at udforske lokalet hvis det skulle være deres lyst. Det er vigtigt at spillerne i denne scene ikke føler sig presset af udyret til at handle eller flygte. Derudover kan de jo ikke flygte; der er hverken døre eller vinduer i

lokalet. Men pointen er, at der ikke er nogen der skynder på spillerne.

Klasseværelset. Ud over det der står beskrevet ovenfor har klasseværelset en række karakteristika, som spilpersonerne kan udforske. De udgør en samling af indikationer på rollernes fælles fortid og deres fælles traume, som måske kan give næring til spillernes teorier og indbyrds rollespil. Men lad mig slå fast at det er helt op til spillerne selv at finde de spor, og at de ret beset er uvæsentlige for scenariets videre forløb.

Som sagt er det overordnede indtryk af klasseværelset at det er støvet og forfaldent. Det er mørkt og dystert, neonrørene i loftet summer og går ud i tide og utide. Der er ingen vinduer eller døre i lokalet. Men bortset fra det ligner det et ganske sædvanligt klasseværelse, anno 1958. Et gammeldags kateder, slidte elevborde i mørkt træ, vakkelvorne stole, linoleum på gulvet, en sort tavle og råkvide vægge tapetseret med landkort, oversigter over den menneskelige krop og lignende didaktiske hjælpemidler. Et håndtegnet og farverigt stofbanner over tavlen indikerer - som rummets eneste kunstneriske islæt - at dette er "Anden Klasse - Søndervangsskolen, Stillinge".

Sebastian Hammershøys plads. På elevbordenes første række er rektorsønnens faste siddeplads. På hans stol ligger otte tegnestifter, og på bordet en skinnende ren madkasse i blankt metal. Inde i madkassen ligger et farvefoto af familien Hammershøy. Far og mor bag de to børn Sebastian (syv år) og Silvan (tre år), og på bagsiden følgende håndskrevne inskription: "Rektor Hammershøy med familie".

Katederet. På katederet står som sagt et gammelt og afbleget spil Matador. Men det er et Matador spil med Stillinge By som tema. De ellers så kendte gader og alléer har navne efter Stillinges gader og

seværdigheder. Der er Stillinge Bank, Stillinge Brugsforening, Biblioteket, Rådhusårnet, og så videre. Rådhuspladsen er erstattet af Skovvangsskolen, hvor ejeren af den røde racercykel - Sebastian Hammershøy naturligvis - har bygget en skov af røde hoteller. Ejeren af mejetærskeren af mærket Ford - lærer Torsten Jakobsen - er i Fængsel. Rederierne er i dette spil erstattet af Stillinges to centrumcaféer, Søens Siv og Det Glade Glas. Ved Søens Siv står en Matadorversion af frøken Else Arentz med en flaske i hånden. Man genkender hende let på hendes krumbøjede ryg og og gammelkonetøj, selvom Else Arentz er en ung kvinde på blot fem-og-tyve år. Det er ikke til at sige hvilket materiale figuren er lavet af, og den synes af og til at bevæge sig, samtidig med at flasken i Arentzfigurens hånd bliver gradvist tommere.

Det vakkelvorne skab. Hvis en af spillerne åbner skabet i hjørnet, kigger han eller hun ud over Stillinge skov. Det er nat inde i skabets skovlandskab, men alligevel aner man lys et sted dybt inde i skoven. Over det oplyste sted flyver anormalt store fugle i cirkler, som ådselædere over et lig. Et sted inde fra skoven høres også børnesang blandet med gråd. Når den pågældende syvsover har stået ved skabet en rum tid, høres et skingert og hjerteskerende skrig inde fra det oplyste område, og skabsdøren smækker i med et smæld. Åbnes skabet igen, er det bare tomt og støvet.

Efter første scene. Efter at have mødt hinanden bør spillerne have etableret følgende om deres drøm og deres indbyrdes forhold: De ved at de har til fælles, at de er gamle elever fra Søndervangsskolen i Stillinge. De ved at de drømmer den samme drøm igen og igen, og at der er et monster efter dem. De forstår måske endda at Dyret repræsenterer noget dystert fra en barndomsoplevelse, som de har fortrængt. Men ikke nødvendigvis. Under alle

omstændigheder bør det stå klart for dem, at deres fælles traume er forbundet med Skovvangsskolen, med søen og skoven og en skoleudflugt. Og de aner måske allerede nu en forbindelse til rektors søn, Sebastian Hammershøy.

På baggrund af disse erkendelser formoder jeg at spillerne sætter sig som mål at undslippe udyret der er i hælene på dem, finde frem til sandheden om deres fælles fortrængte oplevelse og vågne op fra deres mareridt. Da det burde være klart at der for spillersonerne er tale om et *fælles* traume, bør de også handle som en fælles gruppe; også selvom det hurtigt går op for dem at de er meget forskellige.

Første scene slutter efter cirka 15 spilleminutter med at døren (ja, den dør der ikke var der lige før) til klasselokalet går op, at lærer Torsten Jakobsen trækker gardinerne fra vinduerne (ja, de vinduer der ikke var der lige før), og at lys og skolebørn bryder ind i klasselokalet, samtidig med at spillersonerne pludselig er børn igen.

Scene to (30 min.)

Klassens time

Til spillerne. Mørke bliver til lys og fortid til nutid da støvet ved døren ind til klassen med ét hvirvles op. Lærer Jakobsen braser ind af den matte rudedør, og ude fra skolegangen hører I sang, tilråb, jubel og en klokke der ringer ind. Torsten Jakobsen trasker hastigt forbi jer, ja faktisk igennem Sarah, hen til de store vinduer, hvor han raskt trækker de tykke gardiner fra. I ét nu eksploderer klasseværelset i et lysfyrværkeri som fejer støvet af alle stole og borde, som puster liv i dette døde sted. I misser med øjnene, blændet af det hvide lys, og da I igen ser er I børn og sidder på jeres

respektive pladser i klassen. Sarah ved siden af Jacob på anden række, Anna ved siden af Peter på tredje række, lige bag Jacob og Sarah. Og på første række, lige foran jer, med ryggen til jer sidder rektors søn Sebastian Hammershøy. Ved siden af ham Sofus Tykke Gris, og overalt omkring jer gamle klassekammerater som I troede I havde glemt. Blomster Hanne der altid har blomster på sit tøj; Nærrig Niels der aldrig vil give noget af alt sit slik, selvom hans far er ham der ejer Stillinges største supermarked; Troels B, der i dagens anledning ligner en mus og næsten forsvinder bag sit bord - Hvor han dog er irriterende, ham Troels der altid skal sladre om alt og alle. Og så er han gode venner med Bassedreng, Sebastian Hammershøy, rektors søn.

Dér sidder han foran jer, ham Sebastian, og det overrasker jer at mærke, at I føler akkurat den samme foragt for rektorsønnen nu som da alt dette var virkeligt og I vitterligt sad på anden og tredje række i Søndervangsskolens anden klasse. Faktisk synes det hele temmelig virkeligt nu, næsten for virkeligt, som om jeres fortids virkelighed pludselig er kommet helt tæt på. Og alligevel ikke, for lige uden for jeres synsfelt bliver det hele ved med at ændre sig, og på tavlen danser skønskrevne linjer hen over den sorte flade helt af sig selv. "Morituri te Salutant et Pax Vobiscum Cave Canem Et Cetera" og så mange andre ord som I forstår og ikke forstår på én og samme tid.

Mere tid får I nu ikke til at tænke over situationens virkelighed eller uvirkelighed, for nu vil læreren have jeres opmærksomhed. Mens Lise Povlsen stikker en foldet papirlap i hånden på Anna, udbryder Torsten Jakobsen:

"I dag havde jeg tænkt mig at vi kunne snakke lidt om næste uges skovtur. Er der nogen der måske har idéer til hvilken rute vi kan gå?"

Til spilleren. Der er to pointer med denne scene; dels skal spillerne ansføres til at tænke at deres traume er forbundet med næste uges skovtur og føle sig som en del af denne begivenhed, og dels skal spillerne forstå at Sebastian Hammershøy er klassens mest forhadte elev. Han er ingens kammerat, og det er i og for sig ikke underligt; for han er både selvoptaget, forkælet og nedladende. Tanken er at spillerne i et håb om at forstå mere om deres fortid bliver til klassens time og skovtursforberedelserne, men at de forholder sig relativt passive til alt hvad der sker omkring dem, bortset fra når de bliver direkte adspurgt.

Papirlappen. For Annas vedkommende begynder scenen med at hendes veninde Lise stikker hende en papirlap i hånden. På sedlen er en primitiv tegning af Sebastian Hammershøy hængt i en galge, med dertil hørende tekst: "Min mor siger at mænd er nogen svin. Sebastian er ligesom alle de andre. Ligesom Jesper og Ulrik. Ligesom Hans også. Beskidte i deres hoved og ulækre."

Skovtursforberedelserne. Torsten Jakobsen har tre spørgsmål at stille i forbindelse med sin skovtur i næste uge. Scenen her præges i allerhøjeste grad af hvordan spilpersonerne reagerer på disse spørgsmål, og hvor villige de er til at diskutere dem med i særdeleshed Torsten Jakobsen og unge Sebastian. Her de tre spørgsmål med forslag til begyndende dialoger, som kan sætte spillerne i gang:

Lærer: Lad os snakke om hvor vi skal tage hen. Hvilke steder kender I inde i skoven?

Poul: Jeg har gået på stien til træhytten. Den der er gået i stykker. Den er sjov.

Sebastian: Den er da kedelig. Kan vi ikke tage hen til søen i stedet for? Den ved lysningen midt inde i skoven, væk fra stien.

Lærer: Er det nu en god idé at gå så langt ind? Lyder det ikke lidt farligt at gå væk fra stien?

Anders: Vi kunne tegne et kort, så vi ikke farer vild.

Peter: Jeg ved ikke om jeg tør gå så langt ind. Er der ikke også mørkt derinde?

Sebastian: Åh, kom nu din tøsedreng. Du er da bange for din egen skygge. Min far siger at man skal tage det som en mand. Jeg tør i hvert fald godt!

(...)

Lærer: Har jeg fortalt jer at frøken Arentz fra tredje klasse tager med os på turen? Det giver os mulighed for at dele os op i to grupper. Så hvad kunne vi lave, synes I?

Karl: Finde pinde til at lave flitsbuer!

Janne: Samle svampe!

Sebastian: Det er da kedeligt. Hvad med at lege Kongens Efterfølger? Så kunne I allesammen følge efter mig og gøre som jeg siger?

Lærer: Nej, Sebastian, du skal ikke afbryde de andre, vel? Og så er det da en helt pjattet idé du har. Det er der da ingen der gider, vel?

Jens: Vi kan tage en bold med, eller et boldtræ til rundbold.

Jacob: Hvorfor skal vi alle de ting? Kan vi ikke nøjes med bare at gå og spise?

Lars: Vi kunne tage badebukser med og svømme i søen.

Lærer: Nej, for pokker da, det er da alt for farligt. Det er skam en dyb sø.

Sebastian: Jeg tør godt. Hvorfor skal du være sådan en vatnisse, Torsten? Det siger min far også at du er. Han siger at du mangler slagkraft.

(...)

Lærer: Vi skal have nogle forskellige ansvar på turen. Der er én der skal være delingsfører, og vi skal have én der bærer på provianten, og så skal vi have en der viser vej. Hvem vil være hvad?

Sebastian: Jeg må hellere være delingsfører. I andre kender alligevel ikke vejen, og jeg har rigtig god stedsans.

Sofus: Men jeg har været ved søen rigtig mange gange. Hvorfor kan jeg så ikke være leder?

Ulla: Jeg vil gerne stå for provianten!

Tina: Også mig. Kan vi ikke være to?

Sebastian: Hold din kæft, fede. Du kan få lov til at kigge på kortet og vise vej, ikke? Vi kan da allesammen se at jeg har meget mere hjerne end dig. Det er mig, der skal være lederen, din idiot.

Lærer: Det får du ikke lov til Sebastian, og dermed basta. Og så vil jeg i øvrigt gerne minde dig om at du ikke er klogere end alle andre og bestemt ikke har mere at skulle have sagt end Sofus.

Sebastian: Hold kæft hvor jeg bare sladrer til min far, din nar.

Sofus: Skal jeg så være delingsfører?

Lærer: Nej, hvad med Jacob? Ville det ikke være lige noget for dig, hvad?

(...)

Formålet med disse dialoger er at etablere to forhold over for spillerne. Dels at Sebastian Hammershøy er utålelig og selvoptaget, og dels at læreren Torsten Jakobsen er lige så meget i rektorsønnens vold som resten af klassen. Det vigtige i sekvenserne ovenfor er at spillerne forstår magtbalancen i klassen og det indædte had til Sebastian Hammershøy. Spillelederens ypperste opgave i scenen her er at overbevise *spillerne* om at Sebastian vitterligt er et dumt svin, som det er helt acceptabelt at hade. Men hvis du som spilleleder kører dialogerne her igennem og slet ikke får modspil fra dine spillere, så fortæl dem bare diskussionernes udfald og beskriv, hvordan Sebastian og lærer Jakobsen kommer op at toppes.

Magtspillet. På et tidspunkt i løbet af klassens time, da lærer Jakobsen er ved at gennemgå indholdet af picnic-kurven med Ulla og Tina, vender Sebastian sig om mod de to bagved og siger til Jacob: "Jeg så din far og mor i går i supermarkedet, Jacob. Er det ikke ufedt at have sådan nogle, der bare skændes hele tiden som to babyer? Vidste du at hans far og mor vil skilles, Sarah? Hvor

er det bare barnligt!" Uanset hvordan spillerne reagerer afbryder Jakobsen vredt udvekslingen og skælder Sebastian ud.

- Er det ikke nok for dig at du overtager timen? Du skal også forhindre mig i at snakke med de andre?

- Du kan da bare snakke videre. Vi talte om noget vigtigt, sukker Sebastian.

- Du skal fandeme ikke give mig ordrer, dreng. Jeg nægter at behandle dig anderledes end de andre!

- Hvorfor? Jeg skal behandles anderledes. Det kan jeg ikke se kan være så svært at forstå, vel?

- Hold din forpulede kæft lukket, din lille lort, brøler Torsten Jakobsen så og bliver meget rød i hovedet. Samtidig bliver der helt stille i klassen, og klassens lærer fortsætter:

- Jeg er kraften æde mig træt af at dine primadonnanøkker, Sebastian. Du skal sgu ikke tro at du kan underkue mig, at du er bedre end mig bare fordi din far har råd til at købe dig fine sko. Jeg er træt af at du skal spolere det hele for mig og alle de andre, kan du fatte det din møgunge?

Herpå begynder Sebastian at tude og løber derefter ud af lokalet, mens Jakobsen følger ham med hadske øjne. Stilheden lægger sig som en dyne over klasseværelset og den gode stemning synes umulig at genetablere, da en af spillerne kigger ud af vinduet. Giv spillerne mulighed for at reagere på Torsten Jakobsens skældud, og fortæl så følgende:

Til spillerne. Udenfor er det i mellemtiden trukket op, og sorte skyer hænger over det lille samfund uden for klasseværelset. Det rumler og det første lyn slår ned i det fjerne, mens mørket bliver mere og mere massivt. Inde fra klasseværelset hører I alle udyrets brøl i det fjerne, et sted ude i mørket, og endnu tiltager stormen. Endnu et lyn slår ned, og et til, og i døren ind til klasseværelset står nu rektor Hammershøj med sin søn, og rektor fylder hele dørkarmen, smiler beskt til Torsten Jakobsen der skælver sagte. Og imens nærmer tordenskraldene sig, og imens

nærmer Dyret sig, og som lynet slår ned for ottende gang er i atter alene i et gammelt støvet klasseværelse og over døren - en massiv egetræsdør - hænger et skilt med ordene: Til Skoven. Udenfor har mørket opslugt verden, og I er alene med hinanden. Et dybt brøl til, lige uden for vinduerne, og I ved at Dyret ånder jer i nakken...

Efter anden scene. Spillerne burde efter anden scene være helt sikre på at deres fortrængninger har at gøre med klassens skovtur, med Sebastian Hammershøj og til dels med Torsten Jakobsen. Hvis de tænker bare en lille smule som rollespillere, formoder de allerede at de har slået Sebastian Hammershøj ihjel. Selvom det på ingen måde har været indikeret over for dem. Det kan også være at de vil forsøge at forhindre skovturen, fordi de fornemmer at noget ondt venter dem dér. Det kan naturligvis ikke lade sig gøre, og ethvert forsøg på at ændre fortidens skovtur er forgæves. Scene to ender med at udyret nærmer sig igen, og at et frygteligt stormvejr raser over Søndervangsskolen mens Torsten Jakobsen må se sig ydmyget af rektor Ove Hammershøj og søn. Efter at have læst ovenstående passage op for spillerne burde de tage benene på nakken og flygte ud af klasselokalet, som fører dem tilbage til Stillinge skov og lige i monstrets favn.

Scene tre (30 min.)

Skoven og søen

Til spillerne. Dyret brøler igen og I flygter fra jeres gamle klasseværelse, nu en hul død skal der lugter af ulykkelige minder om børns selvished. Knap er I trådt over dørtærskelen ud til skolegangen før endnu et lyn slår ned og gennemborer Søndervangsskolen i et altopslugende elektrisk lys. Så lægger mørket sig pludseligt over Stillinge by, gangens før så bonede gulve forsvinder under jeres fødder og I falder nedad mod byens kirkegård, hvor I ved at fire børnekister venter jer. I kan smage muldjord i munden, lugten af fugt er overvældende og kvalmende, snavset, og i glimt omkring jer oplyser jeres livs erindringer landskabet, som påmindelser om at der er en anden virkelighed end denne. Men den forbliver uden for rækkevidde, og støt daler I ned mod byens kirke, hvor I nu opfatter at hele byen er samlet til begravelse. Lyden af gråd runger i jeres hoveder og som I falder mod kirkegården opfatter I bysbørnenes bebrejdende øjne på jer. Rektor Ove Hammershøj står i sort, men knugede hænder og blodet vildt pulserende ved tindingerne, og han fortrækker en hadsk grimasse da I med et brag lander i jeres kister. Låget lukkes i over jer, det kribler omkring jer i mørket, I mærker bid og stik og hånlige grin ovenfra, mens I ligger stille til den umiskendelige lyd af blød jord der kastes på jeres grave. Ubehaget er overvældende og I må lukke øjnene i for at bevare fatningen.

Så hører I Dyrets brøl lige bag jer, og I løber i skoven, forfulgt af samvittighedskvaler over glemte gerninger. Som så mange gange før river I jer på naturens torne. Sarah går med bare fødder på tidsler og næller, Jacob ser skovstien dele sig i tusind veje og muligheder, Anna mærker hvordan mudder og bark og visne blade trænger ind under

hendes skørt, under hendes før så snehvide bomuldsbluse. Og Peter bokser med skyggerne, da tredive års indestængt raseri endelig overvælder ham. Stadig løber I, dybere og dybere ind i skoven, og bag jer sluger mørket hele denne uvirkelige verden, og inde i mørket røde øjne og en hviskende klagesang der borer sig ind bag jeres øjne mens fuglenes kvidren er blevet til en kakofoni af skingre skrig og konstante lynnedslag pulveriserer alle dem som I nogensinde har kendt. Det går op for jer at I er voksne igen.

Så står I i lysningen og alt fryser som et stillbillede fra en naturfilm og søbredens dyreliv. I er som de eneste levende i dette døde univers, og I ser jeres barndomsselv stå ved søens bred. Fire små børn står ved bredden og spejder ud over vandets grumsede overflade, iført knæbukser, plisseret nederdel, en lyserød cardigan, hvid t-shirt med et rødbrunt hjerte på maven. Otte-årige Peter synes at grine et hadsk grin, mens Jacob ved hans side ser spørgende ud. Mens Anna knipser en bille væk fra venstre strømpe kigger Sarah forstenet ud i det gråblå. Ved børnenes side står lærer Torsten Jakobsen, iført skovtursoutfit med et billigt kompas hængende om halsen og et underfundigt tilfreds smil om læberne. Også han kigger ud over søen. Længere oppe på søbredens græs ligger tæpper og håndklæder spredt ud, dækket til med tomme krakelerede tallerkener og rustent bestik, og på et af tæpperne ligger et par shorts, en skjorte, et par sorte sokker, et par sorte lædersko og en lyseblå vindjakke, det hele i størrelse snotunge. Øjeblikkets klarsyn har kvalt al lyd omkring jer, endda Dyrets brøl og tordenens rumlen, og alt er stille. Da voksne Jacob som den første tager et skridt frem mod sit unge alterego, begynder filmen igen og een sætning sagt i panik skærer igennem skoven. Vi holder bare vores kæft.

Til spillederen. På denne vis er spilpersonerne tilbage ved gerningsstedet og

deres fortrængnings udgangspunkt. Det kræver ikke stor hjerneaktivitet at regne ud hvad der foregår, og jeg antager at spillerne nu er helt klar over at Sebastian Hammershøy er druknet i søens vand. Spillerne forstår måske ikke deres egen og deres klasselærers præcise rolle i tragedien, men de må være klar over at deres forhadte klassekammerat er død. Bag dem nærmer uhyret sig endnu, og spørgsmålet er nu hvordan spillpersonerne kan forholde sig til disse realiteter.

Redningsaktion. Det er muligt at en eller flere spillpersoner smider sig med hovedet først i vandet for at redde Sebastian Hammershøy. Det giver desværre intet resultat, for vandet er mudret og sort, og tang og vandplanter besværliggør fremdriften under søens overflade. Fortsætter spillpersonerne med at lede nok, går det dog til sidst op for dem at der ikke er nogen under søens overflade. Der kan ikke rettes op på fortiden på denne vis.

Flugt. Det er også muligt at spillpersonerne vælger at flygte fra det onde der forfølger dem, måske endda ved at kaste sig i vandet. Det bringer dem dog kun tilbage til lysningen, igen og igen. Under vandet er måske en grotte, og når én svømmer hen til grotten træder han ud i lysningen, tørre. Inde i skoven er der måske en sti til en side, og når én løber ned ad stien, træder han igen ud i lysningen. Pointen er at lysningen i Stillinge Skov for alle praktiske formål fylder alt, og at scenen her ikke er til at flygte fra.

De fire børn og læreren. At spillpersonerne også står som børn ved vandkanten skal ikke forstås bogstaveligt, altså at der er en duplikat af hver spillperson ved søbredden. Snarere skal det ses sådan at spillpersonerne i deres drøm oplever at være flere steder og flere personer på én gang. Spillerne kan altså ikke udspørge sig selv om hændelserne ved vandkanten. I stedet kan de udspørge Torsten Jakobsen, som er mere end villig til

at snakke. Går spillpersonerne ikke ham i møde, kommer han selv hen til dem, med konspiratorisk mine. Det er nu han vil indgå sin pagt med dem.

"Det var ikke min skyld. Det var ikke vores skyld. Det var for fanden hans egen skyld, den lille møgunge, og nu har han fået hvad han fortjente og vi skal bare holde kæft. Fatter du det?", råber Jakobsen og griber fat i Peter. "Fatter I allesammen at hvis I sladrer så kommer I i fængsel resten af jeres liv? Så lige nu og her, inden frøken Arentz og de andre børn kommer tilbage, lige nu må I love mig ikke at sige noget om det her til nogen. Aldrig nogensinde, vel? Aldrig!", udbryder Torsten Jakobsen panisk og rusker hårdere og hårdere i Peter, mens hans ansigt bliver lilla.

Eller hvordan du nu vil vælge at præsentere det for spillerne. Pointen er at lærer Jakobsen vil indgå sin pagt med dem nu, at han vil have dem til at love aldrig at snakke med nogen om tragedien ved søen. De så ikke noget, de gjorde ikke noget, de vendte ryggen et øjeblik og pludselig var Sebastian Hammershøy væk, og først senere forstod de at han var druknet. Det er den sandhed Jakobsen vil have spillerne til at love at gengive. Men Jakobsen er heller ikke bange for at lægge pres på de fire børn; de *var* jo med til det, mener han. Det *var* deres skyld. Og de kommer sikkert i fængsel hvis de sladrer. I øvrigt nærmer både frøken Arentz' gruppe sig lysningen nu, og fra en anden side af skoven hører spillpersonerne igen dyrets dybe knurren. Det er nu de skal træffe en beslutning.

Og det der for spillederen er vigtigt at forstå med scenen her, er at den er et kunstgreb. Det handler om at få spillerne til at indrømme noget som de tror de har gjort, men som de ikke har et klart billede af, uden at fortælle dem hvad det egentlig er. Det må og skal forblive op til deres egen fortolkning, jævnfør scenariets afslutning. Idéen er at spillpersonerne sættes i samme situation som i deres barndom, men nu med

videnen om deres fortrængninger og senere problemer. Torsten Jakobsen vil have de fire børn til at sværge tavshed, selvom spillerne ved at det netop er de mange års tavshed som har kastet dem ud i dette mareridt. Med de forudsætninger er det selvsagt at Torsten Jakobsen ikke må fortælle spillersonerne hvad det egentlig er de har gjort. I stedet vil han presse dem til et hurtigt svar, så deres pinsler går væk og de undgår at komme i fængsel... Og så videre.

Så snart spillersonerne har afgivet deres ed, eller hvis de tøver for længe med at svare, eller forsøger at flygte fra søen, ankommer fra en front frøken Arentz og den anden gruppe skolebørn, fra den anden front spillersonernes onde ånd.

Efter tredje scene. Denne scene slutter altså med at spillerne enten indgår en tavshedsaftale med Torsten Jakobsen, eller at de nægter at holde mund. Så snart de har truffet deres valg lægger mørket sig over lysningen og Dyret sluger de fire børn, som det fremgår af næste scene.

Scene fire (30 min.)

I det hvide rum

Til spillerne. Jeres ord ekkoer i lysningen, gennem hele skoven, over hele verdenen. Fuglene kvadrer igen, en frø kaster sig frejdigt i søens vand og vinden pusler i træernes døde grene. Omkring jer tiltager livets lyde, lige som i fra skovbrynet hører frøken Arentz fnise til jeres skolekammerater at det bliver åh så hyggeligt at få en bid frugt. Fra en anden side af skoven tiltager lyden af en knurren der bliver til et grynt det bliver til et brøl, og hurtigt sænker mørket sig over jer. Ude fra søen hører I barnegråd, og snart står I

alene i mørket, i et inferno af lyd, og I mærker dyrets tilstedeværelse. Nærmere og nærmere, kommer det, og I ved at det er jeres samvittigheds plageånd der er kommet for at føre jer bort. Men hvorhen?

Der er lyd overalt men intet at se. Hulken og gråd og råb og jubel og kvinden knurren plask fra vandet rislen vinden i træerne og politisirener ambulancer kirkeklokker og mere gråd. I står lammede i infernoets epicenter og tager imod, magtesløse og afmægtige, ført med af drømmens virkelighed. Til sidst mærker I en isnende kulde overvælde jer, og I ved at Dyret har jer i sin favn.

I åbner øjnene igen og der er pludselig ro omkring jer. I har fået søndagstøjet på. I sidder i et brunt lokale med meget højt til loftet, på en mørk træbænk. Væggene er cremede og varme, og der hænger gamle malerier af rynkede mænd med skæg. I rummet hænger en skarp lugt af gammel tobak, og på et rundt bord foran jer står to overfyldte askebægre, fire glas med rød saft og nogle papirer. En mand i stift jakkesæt går forbi jer og smiler venligt, og hans skridt giver genlyd i hele lokalet. Klip, klap, klip, klap. I har ingen anelse om hvor I er henne. Så går en stor dør op ved siden af jer, og I ser jeres forældre komme ud på rad og række. "Tak skal De have", siger Annas far til en mand inde i lokalet som I ikke kan se. Så går jeres forældre ned ad en gang, uden at kigge på jer. Nogle græder, mens Jacobs far og mor er optaget af en lavmælt diskussion. I når lige at se dem forsvinde rundt om et hjørne da døren ved siden af bænken igen går, op og I hører en rumlende stemme tale til jer derinde fra. "Vent et øjeblik, børn. Så snakker vi om sagerne. Vi er lige straks parat til at høre jeres historie."

Til spillederen. Og med ét sidder spillersonerne altså i en slags ventesal, der ligner en mellemting mellem en lægepraksis, en retssal og en psykologs

kontor. Her venter de på at komme ind i det mystiske lokale, hvor de skal 'fortælle deres historie'. Tanken er at spillerne måske her vil diskutere hvilken historie de vil fortælle. De regner sikkert ud at det handler om episoden ved søbredden, men hvor er de, hvem skal de snakke med og hvorfor? Ydermere påvirkes deres valg af gensynet med Torsten Jakobsen. Har de indgået en tavshedsagt med ham igen? Det er de forudsætninger, der skal motivere spillernes snak her. Men hvis spillerne er helt på det rene med deres samvittighed og med deres forklaring, så spring straks videre til næste sekvens.

Samtalen. Efter en stund går døren ind til det hidtil usete lokale op, og den samme rumlende stemme som før byder de fire børn at komme indenfor. Da de fire træder ind i lokalet, lukkes døren efter dem hvis én ikke lukker den selv. Lokalet er helt firkantet, uden vinduer, og helt tomt. Gulvet er et mat råhvidt linoleumsgulv, væggene er hvide, loftet er hvidt. Panelerne er hvide. Rummet er helt oplyst, skønt der ikke er nogen lyskilder. Da spillersonerne er kommet indenfor taler stemmen igen til de fire børn. Det er ikke til at bestemme hvor den kommer fra, men den runger i lokalet. "Vi er her for at hjælpe jer, så vi kan finde ud af hvad vi skal gøre ved jer. Fortæl mig så hvad det var der skete. Og lad være med at lyve!" Stemmen er både rar og truende, venlig og bestemt.

Og hermed er spillerne igen i centrum. Tanken i sekvensen her er simpel: Det er nu spillersonerne endeligt skal gøre op med deres fortid. Vil de holde deres mund om episoden ved vandet, altså holde sig til Torsten Jakobsens historie, eller vil de fortælle sandheden *som de tror den er*? Spillederen har forskellige midler til at få diskussionen til at florere og til at så tvivl om spillernes beslutning.

a) Rummet er et nexus. Det betyder at spillederen kan tale til spillerne gennem en

hvilken som helst af historiens bipersoner, med alt hvad det indebærer af dybt følelsesladede udbrud. Er spillersonerne hurtige til at sladre om Torsten Jakobsen og erkende deres synder, kan læreren selv træde frem som kropsløs stemme i det hvide rum og forsvare sig, true de fire børn, anklage dem for at lyve. Er spillersonerne omvendt for benægtende, kan spillederen tale til dem gennem rektor Ove Hammershøj, der anklager dem for at være morderiske hyklere og forbander dem langt væk.

b) Her en række forslag til spørgsmål som kan bruges til at skabe liv i diskussionen. Brug den som en slags checkliste til sekvensen, hvis du føler at situationen bliver for uoverskuelig. Og tænk over hvem der fremfører de enkelte spørgsmål. Hvis du vil skabe usikkerhed hos spillerne, så stil dem et pinligt spørgsmål fra én de er bange for. Og stil dem omvendt blide spørgsmål hvis de stiller sig for meget på bagbenene.

- ✘ Hvad har I gjort?
- ✘ Hvorfor gjorde I det?
- ✘ Hvilken rolle spillede Torsten Jakobsen?
- ✘ Føler I at I er onde mennesker?
- ✘ Hvad synes I selv der burde ske med jer?
- ✘ Hvad synes I vi burde gøre ved jeres lærer, Torsten Jakobsen?

Og pointen: I denne sekvens handler det om at fortsætte diskussionen med spillerne indtil deres forklaring er nogenlunde fri for indre modsætninger. Det sker formentlig når spillerne over for de ansigtsløse spørgere enten helt erkender deres skyld, eller blankt afviser at ville kendes ved Sebastian Hammershøys død. Så snart du som spilleleder mener at du er nået så langt som du kan inden for tidsrammen, så spring videre til scenariets epilog.

Efter scene fire. Denne scene ender med at spillersonerne enten erkender deres

delvise skyld i Sebastian Hammershøys død eller holder det tavshedsløfte de har aflagt til Torsten Jakobsen. Med rollebeskrivelserne som udgangspunkt er det første udfald det mest sandsynlige. Uanset spillernes valg ender scenen med at døren ind til det hvide rum går op og de fire børn bliver vist ud af den rumlende mandestemme.

Epilog

Efter drømmen

Passagen nedenfor forudsætter at de fire klassekammerater fra Stillinge byskole har erkendt deres fortid og har løst op for deres traume. Er situationen den omvendte, så går spilpersonerne blot ud af døren fra det hvide rum og befinder sig tilbage ved skovbrynet med udyret i hælene, adskilt fra hinanden og alene med deres forfølgere. Sådan begynder deres lange drøm igen at gå i ring, uden at de igen får kontrol over situationen. De sover så at sige evigt. Men det er ikke det udfald scenariet lægger mest op til. Snarere:

Til spillerne. Den rumlende mandestemme viser jer ud, og da I træder over dørtærsklen fra det hvide rum hører I som det første et sagte elektronisk bip. Og et til. Og for første gang i elleve år åbner I øjnene.

Udenfor er det en smuk sommerdag. Alt står i flor, fugle og mennesker synes for en gangs skyld enige om at hylde klodens evige skønhed, om at glædes ved hinandens nærvær. Himlen er dyb blå, solen er orange, vandet er et spejl. Der er ingen vind, og det er sommer. Intet kan ødelægge den gode stemning.

I en skov ikke langt fra byparken hælder far saftvand op i plasikkrus, mens mor nynner en melodi hun har glemt hvad hedder. Ungerne skændes som sædvanlig om dette og hint, og mor kan ikke undgå at lægge mærke til sin datters hadske grimasse da hendes bror spiser det sidste stykke kage. Hvad man dog ikke ville give for at være barn igen, tænker hun. Kunne jeg skrue tiden tilbage og gøre det hele om. Kunne jeg bare have gjort én enkelt ting anderledes...

den lange søvn

Udenfor er det en smuk sommerdag, en af årets første. Alt står i flor, fugle og mennesker synes for en gangs skyld enige om at hylde klodens evige skønhed, om at glædes ved hinandens nærvær. Om at elske. Himlen er dyb blå, solen er orange, vandet er et spejl. Der er ingen vind, og i busserne rundt omkring i byerne korsner passagererne sig mens de tørrer sved af panden. Gud, hvor er det varmt. Men det er alligevel i orden. Det er sommer, og intet kan ødelægge den gode stemning.

I en skov ikke langt fra byparken sidder familien Greve ved søbredden og holder picnic. Far hælder saftevand op i plasikkrus, mens mor nynner en melodi hun har glemt hvad hedder. Har hun hørt den i radioen? Ungerne skændes som sædvanlig om hvem der skal have den sidste kage, hvem der skal sidde til højre i bilen, hvem der skal have lov til at vælge spil når de kommer hjem til computeren. Og far og mor tænker, med melankoli i øjnene: Hvad man ikke ville give for at være barn igen. Kunne jeg skrue tiden tilbage og gøre det hele om. Hvor er de dog kære alligevel, de små. Og hvilken frihed de har. Kunne jeg stoppe urets visere...

- Hvor længe har vi haft hende, spørger overlægen og checker uinteresseret patientens journal.
- I elleve år, Hermanssen, svarer sygeplejersken der har våget over den sovende patient i samtlige af de elleve år. Så lang tid har hun brugt på noget så flygtigt.
- Hvad er diagnosen, Camilla, spørger den overvægtige mand i den hvide kittel.
- Koma. Vi har aldrig kunnet etablere hvorfor. Hun har familie og det hele, børn, villa, sejt job. De besøger hende stadig, men det er jo svært at blive ved med at tro på det.
- Naturligvis, svarer overlægen og er pisse ligeglad. Jeg forstår at det altså ikke er noget fysisk der er galt?
- Nej, ikke noget fysisk. Vi ved ikke hvad. Det virker som om hun bare er faldet i søvn. For elleve år siden.

- Pudsigt, Camilla... Det minder mig pludseligt om en lignende sag fra et andet Amtshospital. Hvor var det nu... Hvidovre, måske... Jeg har i hvert fald hørt om den slags før, Camilla.
- Syvsovere...
- Hva' beha'r?
- Vi kalder dem syvsovere. Du ved, folk som hende der falder i søvn og bare ikke vågner.
- Det er vist ikke nogen medicinsk betegnelse.
- Er der da sådan én?
- Nej, ikke så vidt jeg ved. Ikke mig bekendt.

Uden for hospitalet bryder et barns skrig gennem bilernes osende lydmur. Ved den lille sø i skoven kigger de to børn op, uden at vide vide hvorfor. Og sygeplejerske Camilla Asgård taber sin tekop ned på den patient, hun har våget over i elleve år. Te vælter ud over lagenet og gulner det, mens den varme væsker damper og Camilla panikker af skam og samvittighedskvaler. Åh, jeg kvaj, tænker hun og tør ikke kigge over på overlæge Ole Hermannsen, en rigtig jubelidiot som overbeglor hende ved enhver given lejlighed. Samtidig mærker Camilla et lille ryk i sengen, og udefra hører hun igen barnegråd mens en fugl flyver over familien Greve på udflugt i skoven og i en drøm ser du vand, et spejl en boble og den bamse du altid var bange for og smed ind under sengen. Nogle gange forsvandt den og dukkede flere dage senere op inde i klædeskabet, og du var dengang overbevist om at bamsen var levende og havde store spidse tænder og kløer og ville spise dig som natmad mens du sov. Senere har du efterrationaliseret at det nok bare var mor der ryddede dine efterladenskaber op.

Camilla Asgård træder et skridt tilbage, overrasket. Bevægede syvsoveren sig? Ja, hun gjorde. Det rykkede i sengen.

Barnet skriger igen, en hjerteskræende gråd der ikke lader sig kvæle, og i en boble under vandet i en drøm de ikke kan vågne fra står fire mennesker og er helt tørre. Det er dem der er syvsoverne. Det er dem der har sovet i elleve år, dem der har løbet i ring efter sig selv, forfulgt af sig selv i en evig drømmecirkel som det nu er lykkedes dem at bryde. Og mens verden uden for drømmen fortsætter uanfægtet, mens familien Greve pakker deres frokost sammen og mens overlæge Hermannsen overvejer sin scorestrategi, føler de fire i vandboblen at de har kontrol for første gang i en evighed. Dette er ikke virkeligheden, men de har kontrol.

Alt står i flor. Det er en smuk dag, og der er en vej væk, videre, ud af denne illusion. De fire i boblen kigger på hinanden og i deres sinds dyb hører de ekkoet af en varm sommermorgen for lang, lang tid siden.

A n n a

Anna

Det er en drøm, tænker hun og har naturligvis helt ret. Det har været en drøm lige siden hun faldt i søvn. Hvornår var det egentlig? Alt for lang tid siden, føler Anna og løber gennem en mørk skov. Skoven er fyldt med træer og ulve og dyr og kryb og snavs og Anna løber for sit liv, og bag sig hører hun igen brølet fra det frygtelige væsen, der nærmer sig. Anna løber, selvom hun ved det kun er en drøm. Men det er en drøm der er blevet til hendes liv. Hendes liv er blevet til snavs og mørke, til alt hvad hun foragter og frygter. Men det er en drøm alltsammen. Intet er virkeligt.

Hun kommer til en lysning og pludselig er lysningen Annas gamle børnehave i Stillinge og Anna griner barnligt. Stillinge, sikke et tåbeligt navn for en by. Anna er fire år gammel og hun leger på gulvet med Thor og Helena. De har en brandbil og nogle dukker og udenfor flyver træer forbi på gaden. Thor og Helena er både børn og voksne, selvom Anna ikke har mødt dem siden de flyttede fra Stillinge og ikke i virkeligheden ved hvordan de ser ud. Nej, det er en drøm. Det er en drøm, og et eller andet sted i skoven nærmer Annas fortid sig, som en plageånd der ikke vil gå væk.

Da jeg kigger mig om igen er jeg voksen. Omkring et stort bord sidder lig som jeg genkender. De er mine venner og familie. I døren står et skelet; det er Camilla, som jeg spiller squash med. Hun forsøger sig med et smil, og samtidig med at hun smiler gør resten af forsamlingen det også. Camilla klapper, de andre følger trop. Klap, klap, klap. Det er min fødselsdag, jeg er bæret, og Rasmus og Lise kommer hen til mig og omfavner deres mor. Hvor er de kære, og jeg siger Smut så med jer igen! Og de smutter, og et eller andet sted i baggrunden hører jeg Camilla udbringe en skål. Til Anna, som altid har været så modig at sætte sin karriere over sine børn! Det er hæsligt, og de andre rejser sig op, alle rejser sig op og

skråler. Karrieren over børnene! Hun er en knag! Og sikke et fedt hus, Anna.

Med ét puster en voldsom vind hele huset omkuld. Jeg står i en mørk skov og ikke langt herfra hører jeg plask fra en sø men jeg tør ikke gå derhen. En gammel lærer, hvis navn jeg ikke kan huske, trykker min hånd og siger Tillykke Anna! Du er blevet klassens nummer 1, med et gennemsnit på over 10. Hvor er det fint, og jeg skal sige fra censor at vi har indstillet din danskstil til at blive trykt i Berlingske Tidende. Tillykke med huen, min pige, siger han og giver mig et knus så jeg kan lugte hans sved og hans uvaskede hår. Snavs, overalt. Ikke til at undslippe og jeg græder.

Jeg åbner øjnene og ligger i sengen på Vesterbro og græder. Jeg tænker tilbage på Ulrik, som jeg forlod for at studere i Byen. Cand. polit. sagde ham ikke en pind, men det var vigtigt for mig. Havde det noget at gøre med politik, havde han spurgt. At han i det hele taget spurgte var et tydeligt tegn på at Anna og Ulrik var vokset fra hinanden. Og nu København. Nu er det Jesper der har pakket sydfrugterne. Perverse svin, mumler jeg og tænker på de gange hvor han har villet tage mig bagfra ude i køkkenet, hvor han har rørt ved mig mens vi har haft gæster. Jeg har lige skændtes med ham, kaldt ham for en syg stodder og han har råbt ad mig. Bornært narrefisse. Bourgeois, konservativ gammelkone fra landet. Er jeg virkelig? Nej, jeg er et pænt menneske.

Der er pænt og rart hos lægen, mens jeg fortæller ham om mine eksemmer. Han lytter, spørger så til sidst: Hvor ofte går du i bad, Anna? Og jeg svarer to-tre gange om dagen, det er alt det snavs, her er så ulækkert i byen og så er der alle de mennesker der rører ved én. Jeg har sådan behov for at vaske det hele af, det er jo for helvede umuligt at føle sig ren! Og lægen kigger på mig, jeg kan mærke hans hænder på mig og han siger Det er vandeksem, du

vasker dig for ofte. Han sidder igen i sin stol og jeg kan ikke vurdere om han har rørt ved mig eller om det hele bare er en drøm. I næste nu står jeg i brusebadet og vasker blod af min nøgne krop og jeg har fletninger. Blodet vil ikke vaskes af og fra afløbet lyder en dyb gurglelyd, et monsters sagte rallen. Fra bruseren begynder det at flyde med tykt mudret vand. Jeg flår badeforhænget til side og

Dér står han, i al sin herlighed og smiler til mig. Det er efterår, bladene er røde og brune og solen skinner gennem trætoppene. Vi sidder nogle stykker udenfor, mens Hans fortæller om partiets seneste bedrifter, om Venstres planer og projekter, om den storslåede fremtid vi alle går i møde. Han er overbevisende. Jeg smiler til ham, og han smiler tilbage, fortæller videre og vi lytter. Partiets nye små akolyter. En ung fyr med briller klapper bag mig, jeg vender mig om og kigger ned ad kirkegangen. Der er så mange mennesker, de er alle så glade og jeg ser hvordan sløret fra min brudekjole strækker sig ned ad de tre trin op til alteret. Ved min side står min kommende husband, foran mig står en præst i sort og udenfor pisker det ned. Jeg lukker øjnene med et bredt smil om læberne, åbner dem igen og er gift med hus og børn og karriere. Altsammen på et splitsekund, tænker jeg. Alt for hurtigt, alt for nemt.

Min mand er direktør for et teleselskab. Jeg er folketingsmedlem for Venstre. Hans og jeg bor nord for København, hvor vi har et stort hus, en nydelig have, en pige fra Tyrkiet som gør rent for os, to børn som vi får en barnepige til at passe. Karrieren over børnene. Og over resten af livet i øvrigt, tænker jeg og kommer i min flugt gennem den mørke skov til en lysning. Den virker nu lige så mørk som resten af denne verden. Men derude til højre er der lys og jeg løber derhen, åbner en dør der står midt på græsset og træder i jakkesæt ind i et

mødelokale med ovenlysvinduer og Ramlösa på bordet.

Mens de andre taler og taler og taler kigger jeg fortvivlet i min kalender. Det hele er booket, der er ingen tid fri. Som jeg bladrer bogen igennem fyldes siderne med ligegyldige aftaler med ubetydelige mennesker som jeg ikke kan holde ud. Omkring bordet sidder de med griseansigter og elsker at hade mig, snavsede svin. Som den pæne borgerlige pige smiler jeg venligt, bladrer videre, og mens jeg bladrer videre i kalenderen oplever jeg dagene og hver dag ligner hinanden. Min kalender har 2854 sider, noterer jeg mig, og på sidste side står der bare: "Begravelse - Husk pænt tøj". Men jeg ved ikke hvis begravelse det er, og desuden

Slap dog af, skat, råber Hans og slapper overhovedet ikke af. Hvad fanden er det du forsøger at bevise? At du er god nok? Hvad pokker er det du stræber efter? Hvorfor gearer du ikke ned, før du slider dig selv fuldstændig op? Vi kunne måske tage en smuttur et eller andet sted hen i næste uge, forslår min mand og ser oprigtigt bekymret ud. Men jeg er på vej ud af døren, råber tilbage til ham at jeg ikke har tid, at jeg i øvrigt har denne her gammel-elevfest på min folkeskole i næste uge. Jeg kan jo ikke bare sådan uden videre forsvinde fra verden, skat! Og så er jeg ude af døren, på vej ud i bilen, på vej væk for at nå det næste møde og ved et lyskryds stopper jeg motoren og græder i ti minutter.

Hans har naturligvis ret. Det er blevet for meget. Der er for meget der skal nås, for meget snavs der skal udryddes. Jeg halser rundt i ring efter min egen hale. Jeg har aldrig rigtig kendt mig selv, og alligevel må jeg dag efter dag overvinde... Ja, overvinde noget som jeg ikke kan huske længere. Det er blevet for meget.

Jeg åbner øjnene og står i lysningen. Bag mig hører jeg Dyret nærme sig. Jeg ved at jeg sover, jeg ved at jeg har drømt denne drøm titusind gange. Hver gang når jeg til denne lysning, hver gang går jeg hen til den lille sø og ser mit eget ansigt forvrænget i vandets spejl. Hver gang får jeg lyst til at kaste mig i, men så nærmer det usynlige bæst sig bag mig og jeg må atter flygte ud i natten. På den måde går min drøm i ring, og så længe den går i ring ved jeg at jeg ikke kan vågne. Jeg er fanget i mit livs mareridt. Jeg bøder for noget jeg har glemt. Jeg er ved at opsluge mig selv. Jeg må drukne mig for at bryde cirklen. Der er en sandhed under vandet, som jeg har fortrængt.

Jacob

Jacob

Han kigger sig over skulderen og løber videre. Bag ham nærmer Dyret sig, det ved han. Han kan ikke se det, men Jacob kan høre uhyrets prusten. Som så mange gange før river han sig på buske, på træernes døde grene, på torne og siv, indtil han når lysningen med den lille sø. Der er mørkt og der er ingen måne, selvom himlen er stjerneklar. Ud fra lysningen går titusind veje, men Jacob føler at han har prøvet dem alle. Han er faret vild i sit eget sind, i sin egen drøm, men en beslutning må træffes for bag ham nærmer Dyret sig for at fortære Jacob. Betyder det at han vågner op? Eller at han dør? Hvis bare han kunne se bæstet, hvis bare han vidste hvad han var oppe imod. Hvis bare han vidste hvad vej han skulle gå, så han endelig kunne finde ro.

Et lyn slår ned fra himlen, gennem Jacob og alt bliver lyst. Jeg slår øjnene op og stirrer på en lagkage med vielsestringe som krømmel. Et sted bag mig synger mor og far fødselsdagssang, og jeg har knæbukser på. Jeg er fem år gammel, måske seks. Min mor smiler fra øre til øre, og da hun aldrig har gjort det i virkeligheden ved jeg at jeg endnu drømmer. Så begynder de gamle at nedstirre hinanden. Drømmen tager en alt for realistisk drejning. Vinden puster lysene på lagkagen ud og kort efter (eller lang tid senere - hvem ved?) sidder jeg alene tilbage i mørket på min fødselsdag. Oppe fra første sal kan jeg høre mors gråd, mens far kører bilen ud af garagen for at tage hen i golfklubben med vennerne, og jeg tænker: De hader hinanden. Jeg går over til gavebordet og åbner æsken der er pakket ind i rødt papir. Inde i æsken ligger en spejderdolk i et læderskæfte, og jeg forestiller mig hvordan jeg myrder hele verden.

Et sted bag mig hører jeg et andet barn råbe om hjælp. Jeg vender hurtigt hovedet og det er sommer, solen stråler, jeg er helt rød og står på stranden med en sodavand i den ene hånd og et brunt frottéhåndklæde i den

anden. Lad være med at gå for tæt på vandet, advarer far et sted i baggrunden. Pas nu på bølgerne, råber mor, og lad være med at tabe din cola. Kommer du ikke lidt hen til os? Uh, du bliver solskoldet, skynd dig hellere ind under parasollen. Og så, lavere: Hvorfor fanden skal du altid give ham ordrer? Han er sgu da gammel nok til at passe på sig selv, din skid. Naturligvis taber jeg både colaen og bliver skoldet. Alt for ikke at skulle ind under parasollen til *dem*. Dog når jeg aldrig i vandet, ligesom de sidste gange jeg har været ved stranden. Der er noget ved vandet som gør mig bange. Og et sted derude, langt ude over horisonten ude på det dybe dybe vand hører jeg en lille stemme skrigende om hjælp.

Ligesom skriget på det maleri jeg har under armen. Jeg tager det frem og stiller det på et staffeli, som står mellem seksten tusind år gamle egetræer. Vedbend - eller er det efeu - er krøbet op af staffeliets ben og egne er vokset halvt ind i det. I mosset for mine fødder ligger pensler og maling spredt ud i en stor blodig bunke, og jeg går straks i gang. Kunstneren er inspireret, kunstneren arbejder, og mens jeg forestiller mig en solstråle over Vestsjællandske kornmarker ser jeg med gru at jeg maler et forvrænget barneansigt der skriger. I maleriets baggrund står en mand og betragter barnet, og jeg ved at det er mig der er manden. Det gør mig ked af det, jeg misser med øjnene og

Her skal du nok falde til, Jacob, siger overlærer Carsten Espergård og fører mig ned ad en lang gang til en sovesal. Her finder du hurtigt gode og ordentlige venner, som kan være med til at opdrage dig i Vor Kristne Ånd. Jooo, du skal nok forstå ét og andet her, spinder overlæreren, mens jeg i mit stille sind forbander far og mor for at have sendt mig til dette hæslige fængsel. Lykkesholm Kostskole. Over indgangsdøren står skolens devise: Orden, Lærdom, Disciplin. Jeg dør indeni, og da jeg igen kigger mig omkring er gangen ned til

dormitoriet blevet til en fængselsgang, og inde bag tremmedørene ser jeg mig selv lænket til kolde stenmure, mens jeg et sted i baggrunden hører mine forældre skændes.

Jeg faldt sgu da aldrig til, tænker jeg og maler nu på et nyt lærred, dette med en mand i sort med en køkkenkniv gemt omme på ryggen. Det eneste fede ved den lorteskole var kunsthistorie. Det eneste positive var muligheden for at flygte fra det hele, for at forsvinde ind i fantasi og kreativitet, for at fortabe sig i smukke billeder. Mine forældre troede at de kunne få mig på ret kurs ved at støde mig væk og glemme mig på en korrektionsanstalt for utilpassede snotunger. Ha. Haha. I stedet fik de Le Boheme Jacob, den evige utilpassede maler.

Men du har da vel ikke tænkt dig at leve af det her, vel Jacob? Du må da finde dig noget rigtigt nu, klager mor og knuger kameluldsfrakken tæt ind til sig. Hun og far er på besøg på Vesterbro. Midt i stuen står staffeli og pensler og lærreder, en slagbænk med ler og sten, mejsler og hammere og andet skulptørudstyr. Der er Herrens rodet, og jeg nyder min ungarletilværelse. Der er så mange billeder i mig, som aldrig har fået frihed for mit sind eller mine forældres forventninger. Men er det dét her du vil, Jacob? Eller er det bare en indskydelse, spørger min mor og vrisser. Hun ser bange ud, og sandt at sige er lejligheden ikke videre tryk. På vejen op måtte de skubbe til to narkovrag der var gået i koma på trappen fra første til anden sal. Og jeg svarer: Ja, det er det her jeg vil. Jeg vil male og forme verden omkring mig. Det kan jeg leve af, fordi jeg er god, faktisk en af de bedste. Og selvom de begge ser skeptiske ud, så giver min mor mig to tusind kroner og siger: "Hav det godt så længe, Jacob. Ring hvis du har brug for flere penge."

Det gjorde jeg sidenhen mange gange. Efter afslaget fra Kunstakademiet. Efter afslaget

fra designskolen. Efter afslaget fra Den Fri og fra Charlottenborg. Hver gang fik jeg at vide at min kunst manglede fokus. Og det evige spørgsmål, som siden skulle pine mig så meget: Hvad er det du vil? Hvor er det du vil hen? Hvorfor kan du ikke finde ro?

Fordi der ingen ro er at finde når monstret er i hælene på én, og jeg løber videre ind i skoven, forfulgt af dette udyr som jeg ikke kan se. Men jeg kan lugte det, mærke det, og jeg ved at det vil dræbe mig i dette skrækkelige mareridt men jeg aner ikke hvorfor. Hvor skal jeg løbe hen, tænker jeg og kigger mig forvildet rundt i mørket, brænder mig på nogle nælder. Hvorfor må jeg ikke finde ro?

Og pludselig løber jeg ind i et træ, igennem det og er tilbage på Andys inde i byen, hvor jeg hænger ud sammen med de andre kunstner-wannabes på druk. Her er en stemning af dekadent forfald, og omkring mig ansigter som siger "jeg ved ikke hvad jeg vil, så nu drikker jeg mig bare ihjel". Men her hviler også en ro, en inerti. Baren er en enklave fra den virkelige verden, hvor den kulturelle elites mørke og fallerede side har fået lov til at dø i fred. Elefanternes hemmelige gravsted, så at sige. Komplet med blackouts, hallucinationer og tabte fadøl hen over bordet. Et sted hvor hverken forventninger eller system eller fremtid eller fortid kan nå én.

Dér sidder den store kunstner Jacob og viser middelmådige malerier frem til middelmådige drukkenbolte, som er ligeglade med at Jacob er en mand på flugt fra sig selv. I stedet siger de "der mangler lidt ro over din kunst, men det skal nok komme knægt". Men det er netop det der er pointen. Jeg er manden der ikke kan finde hvile får nogen har lagt låg på hans kiste, har hængt hvidløg om hans hals eller har slået korsets tegn for hans pande. Jeg er ham der har brugt sit liv på at flygte fra sig selv og fra sine pæne forældre, og som ikke ved hvorfor han sent om natten tegner

skitser af dystre sove, af ondt grinende børn, af iturevne bamser og af døde fugle.

Jeg åbner øjnene og står i lysningen. Bag mig hører jeg Dyret nærme sig. Jeg ved at jeg sover, jeg ved at jeg har drømt drømmen titusind gange. Hver gang når jeg til lysningen, hver gang går jeg hen til den lille sø og ser mit eget ansigt forvrænget i vandets spejl. Hver gang får jeg lyst til at kaste mig i, men så nærmer monstret sig bag mig og jeg flygter ud i natten. Jeg er ham der end ikke i sin dybe søvn kan få ro fra sig selv. End ikke med øjnene lukket bliver der helt mørkt. Og på den måde går min drøm i ring, og så længe den går i ring ved jeg at jeg ikke kan vågne. Jeg må drukne mig for at bryde cirklen. Der er en sandhed under vandet, som jeg har fortrængt.

Peter

Peter

Sol og hvide lammeskyer, og en let brise puster til hans lyse lokker, får hans shorts til at flapre og kilder ham på maven. Han griner, fortryllet, og løber ned ad stranden med en spand i den ene hånd og mors taske i den anden. På sin vej tilbage fra kiosken har han gjort et kort stop ved vandkanten og har samlet et par muslingskaller. Peter tænker på chokoladen i mors taske, på at bygge sandslot sammen med Christian, på at de kan lave det største slot i verden med de skaller Peter har samlet. Da han kommer tilbage til mor og far, som daser under parasollen, spørger mor hvor chokoladen er. I tasken, svarer Peter. I mors sorte lædertaske. Som har ligget og bagt i solen mens Peter samlede skaller...

Mor åbner tasken, og chokoladen er selvfølgelig smeltet ud over det hele. Han ser at hun glør på ham, og et kort øjeblik bliver han bange for at få skældud. Så bryder hun og far og Peter selv ud i latter. Pyt med det, siger mor. Vi køber noget mere chokolade og vasker tasken. Løb nu hen til Christian og byg det slot; byg det største slot i hele verden, min skat.

Peter løber ud til vandkanten, ser først for sent at en meterhøj flodbølge er ved at ramle ned over hele stranden. Han råber til Christian at han skal løbe men der er ikke tid og så rammer den massive mur af vand Peter og hans familie og hele hans liv, og Peter drukner i sommerens saltvand, i sin fortids lykke. Det hele er forbi og Peter river sig på noget.

Det er en gren. Peter slår øjnene op og jeg er tilbage i lysningen i den mørke skov, og bag mig kan jeg høre Dyret nærme sig. Jeg løber, svedig og bange og alt for tung, ønsker mig tilbage til tiden ved stranden med mine forældre men jeg ved at den er forbi. Tænker på hvordan det kunne gå sådan som det er gået. Hvorfor byggede vi aldrig det slot færdig? Hvor er alle slottene forsvundet hen? Gemmer de sig bag byens betonklodser? Eller inde i mit hjerte?

For at komme væk fra bæstet bag mig kravler jeg op i et træ, og højt oppe finder jeg en indgang til mit gamle klasseværelse. Her står lærer Eskildsen og giver mig 03 for min stil om ondskab. Her står matematiklærer Adolphsen og giver mig en lussing. Her står en anden lærer og beder mig om at digte mindre og argumentere mere. Her står jeg selv og græder i et hjørne af klasselokalet, sendt i skammekrogen igen for at have sagt noget jeg ikke måtte. Og her sidder mine forældre til møde og raser over at deres søn bliver skidt behandlet, ja endda mobbet af de andre børn, og endda af lærerne, som af Gud ved hvilken årsag hader Peter.

Udenfor slår et lyn ned og pludselig er jeg i et andet klasseværelse og mange år ældre. En bebumset, overvægtig gymnasiedreng. Jeg har måttet flytte fra Stillinge til Slagelse Gymnasium. Jeg er ikke mig selv længere. Der er ingen slotte tilbage, ingen løbeture på stranden og ingen latter. Jeg er ikke længere klassens kløgtige dreng, men snarere den stille fede bondeknøs fra den lidt mindre by. De er allesammen bonderøve, og alligevel er der et hierarki. Selv blandt tabere er der nogle, som er det endnu mere. Men Peter er ingen taber, og måske er det netop derfor de andre hader ham så meget. Måske er det derfor der på skolen går rygter om ham. Om at han er djævelens søn, om at han er en morder fra helvede. For sådan er de naturligvis allesammen, derude på bøhlandet.

"Godt", siger jeg og kigger ud over auditoriet. "I dag havde jeg tænkt mig at vi kunne gennemgå Giddens' forståelse af det traditionsløse samfund". Der er kommet godt et hundrede studerende for at høre på mig. Men er der bare een der har et originalt bud, noget intelligent at sige? Og et sted i baghovedet spørger mindet om min egen studietid, og et i glimt ser jeg mig selv sidde foran en censor der mumler noget om at der er stort potentiale i min opgave. Men hvor

er visionerne, Peter? Hvad er det du lader dig hæmme af?

Har I læst teksterne, spørger jeg ud i lokalet, men så går det op for mig at lokalet er tomt. Med ét braser auditoriets vægge sammen og jeg står i en lysning i en skov ved en lille sø og bag mig pruster det fæle bæst som jagter mig og jeg tør ikke se mig om for jeg ved at det er lige i hælene på mig så jeg løber, løber, løber væk fra denne grå og triste verden som hader mig. Lige som jeg de sidste mange år er løbet væk, ind i mig selv, har fornægtet livet og glemt at jeg kunne bygge de smukkeste sandslotte. Hellere blive væk fra solen, inde i tågen.

En tåge kommer hen over skoven, og ved siden af mig tænder en anden af universitetets ansatte for sin pibe. På det humanistiske fakultet har vi stiftet vores egen pibeklub, hvor vi mødes en gang om måneden og ryger, vurderer, smager på et lille stykke af livet. Men endelig ikke for meget af gangen. Det er oktober måned, da jeg møder Birgit, Ph.D stipendiat i Psykologi. Jeg en halvfed genert professortype, hun en kæmpe på alle leder og kanter; en veritabel bulldozer, og skæbnen vil at vi et halvt år senere gifter os i Frederiksberg Kirke. Hun ryger pibe, har glemt at hun er kvinde, men i det mindste har hun den styrke som jeg selv har mistet for så mange år siden. Hun bygger hele tiden disse fantastiske konstruktioner, og hun viser mig at der endnu *er* en verden hvor den slags kan lade sig gøre. Jeg elsker hende ikke, men det er ikke det der er pointen.

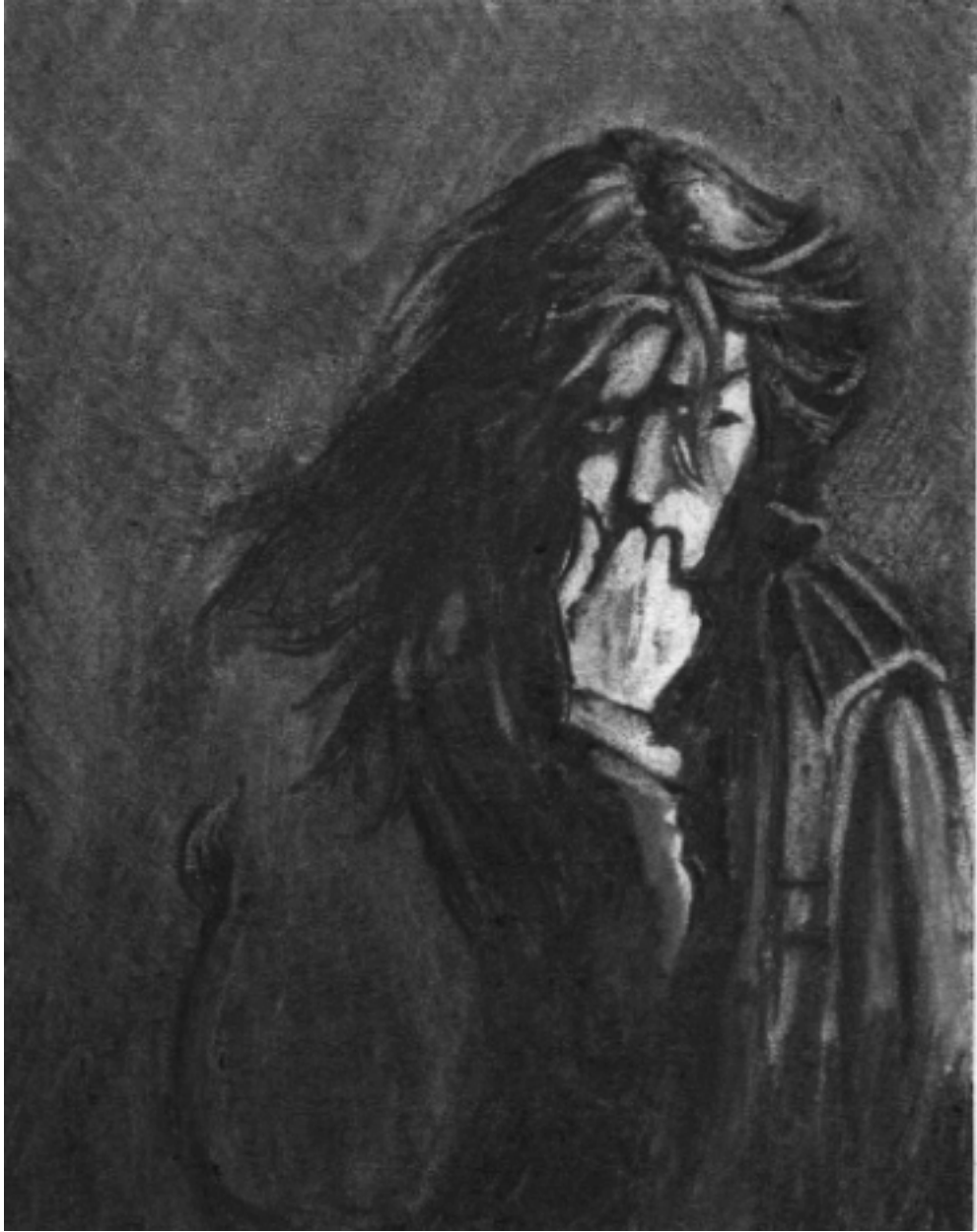
Jeg blæser en stor røgsky ud af næseborene, og da tågen letter er jeg lige blevet udnævnt til professor i Sociologi. Jeg er til velkomstreception på instituttet, og hele eftermiddagen har Birgit stjålet billedet med historier om hendes fantastiske fund inden for Jungiansk drømmetydning, selvom ingen rigtig gider at høre på hende. Samtidig har hun ikke undladt at nedgøre mig og mine

kolleger, og nu siger hun at jeg skal hente en drink til hende, snakker til mig som om jeg er en hund og jeg kan ikke holde det ud længere. Jeg vil mere end dette. Jeg er mere end dette usle liv med dette røvsyge job og denne frygtelige hustru som jeg ikke elsker, og det fortæller jeg hende. Jeg trækker hende til side og giver hende tørt på, fortæller hende at jeg hader hendes tøj der fremhæver hendes alt for fede røv, at jeg ikke kan klare hendes permanent hår, at jeg brækker mig over at høre hendes skingre stemme og hendes hestegrin. Og som jeg taler bliver jeg mere og mere rød i hovedet mens Birgit gør sig lille, og til sidst - med vildskab i øjnene og skjorten knappet op til tredje hul - knytter jeg min hånd og løfter den for at slå hende.

Jeg blinker med øjnene, ude af stand til at forstå at jeg er den samme som ham der dag ud og dag ind sidder på et kontor og skriver essays og videnskabelige artikler og delrapporter. Da jeg igen ser klart er det mørkt og monstret er efter mig, som jeg altid har været efter mig selv. Det er en drøm, ved jeg, men det gør ikke oplevelsen mindre skræmmende. For jeg kan ikke kontrollere hvad der foregår. Det hele sker så hurtigt, og jeg mærker at jeg falder ned fra himlen med rasende fart. Misser igen med øjnene og er 30, står med faldskærm på i et propelfly af tvivlsom herkomst og skal til at springe ud. Det er en fødselsdagsgave men der er begravelsesstemning i flyet. Ham der skal hoppe med mig er ellevild, taler om hvor højt vi er oppe, hvor fantastisk en fornemmelse det er at mærke vinden og skyerne og livet. Ak, alt det liv omkring mig, tænker jeg, og en halv time senere står vi igen med benene på moder jord. Jeg er ikke hoppet andre steder hen end ned fra flytrappens sidste trin. Birgit smiler hånligt til mig, tager så et billede af den knap så store helt. Til samlingen af fiaskoer, som hun siger.

Og hun har ret, tænker jeg en sen aften mens jeg endnu er på universitetet. Mine sandslotte er alle skyllet væk, og jeg har glemt hvordan man lever livet. Alt det liv, al den vrede, alle de følelser. Jeg er bange for dem, og i stedet lader jeg mig forsvinde ind i piberøgens tåger, ind i mig selv, ind i klichéer og uoriginaliteter. Peter, en kedelig mand. Under tøflen. Død indeni. Og den sene aften ønsker jeg, at jeg kunne falde i en dyb søvn og forsvinde fra al denne normalitet.

Åbner så øjnene og står i lysningen. Bag mig hører jeg Dyret nærme sig. Jeg ved at jeg sover, jeg ved at jeg har drømt drømmen titusind gange. Hver gang når jeg til lysningen, hver gang går jeg hen til den lille sø og ser mit eget ansigt forvrænget i vandets spejl. Hver gang får jeg lyst til at kaste mig i, men så nærmer bæstet sig bag mig og jeg flygter ud i natten. Og på den måde går min drøm i ring, og så længe den går i ring ved jeg at jeg ikke kan vågne. Jeg må drukne mig for at bryde cirklen. Jeg må kaste mig hovedkuls ud i fremtiden, uden forbehold og hæmninger. For der er svar at finde. Der er en sandhed under vandet, som jeg har fortrængt.

Sarah

Sarah

kigger sig over skulderen og løber videre og bag hende nærmer straffen sig. Hun kan ikke se udyret, men Sarah kan høre dets prusten, kan mærke bæstets ånde, og hun løber videre ind i skoven, væk fra grusvejene og ind i krattet, indtil hun når lysningen med den lille sø. Her er mørkt og der er ingen måne, selvom himlen er stjerneklar. Vandet er spejlblankt og klart. Det gemmer på alternative sandheder og gengiver en poetisk uvirkelighed af denne drøm, som trækker Sarah til vandkanten. Her ser hun sig selv i vandets spejl, en mager kvinde med rande og rynker ved øjnene. Her ser hun sig selv som ond heks, som fanatisk flagellant, som ursynderen Eva, som en kvinde der har levet sit liv i dekadence og accepterer sin straf, ja er nødt til at straffe sig selv. En forhadet troldekvinde, der har været igennem Inkquisitionens vridemaskine og selv må krybe hele vejen op til korset.

Dyret er en del af denne straf. Lige som mareridtet her, denne drøm der går i ring og driver gæk med Sarahs sind. Sarah forstår ikke hvad dyrets funktion er eller hvad det symboliserer, men hun ved at det er en del af pinslen og at hun må flygte fra det. Eller blive spist af Det Onde. Hvad det så betyder for Sarah og hendes drøm, ved hun ikke. Det synes at hver gang hun tænker over det, hver gang hun stopper op, så nærmer dyret sig prustende og Sarah må igen løbe for sit liv, løbe videre ind blandt bøgene. Så hun flygter, trækker pinen ud.

Og i sit løb river hun sig på torne, falder over en træstub, falder gennem de rustne blade og falder ned i mørket, gennem det, hovedkuls og ukontrollabelt og sådan falder hun et stykke tid - et sekund, tre timer, to år - indtil

Jeg sætter mig brat og slår øjnene op. Brønshøj by night, og uden for komplekset kører fjorten tusind ambulancer forbi for at redde alle de idioter, der har fuldet sig og

skal til udpumpning. Det er ikke til at holde ud, og jeg lægger mig igen på den umage boksmadras, som jeg købte med Frank i IKEA for seks år siden. Gud, hvor er den dog slidt, tænker jeg mens jeg rækker ud efter en skalpel på mit natbord. Gud, hvor har jeg dog fortjent alt dette lort. Ingen mand, ingen unger, et lortehjem på et-par-og-tyve kvadratmeter i et forfærdeligt kvarter, ikke noget job og ingen penge. Egentlig ved jeg at jeg er mere værd end det her, men jeg tager min straf med oprejst pande. Så begynder jeg at skære i mig selv, og jeg kan mærke hvordan blodet sprøjter ud af min arms røde årer, hvordan det skyller ned ad de forvaskede lagner, ned på kludegulvtæppet til 99,95 fra Jysk Sengetøjslager. Men det er en drøm, tænker jeg samtidig og lukker øjnene for at svælge i smerten.

Da jeg igen åbner dem er jeg tre steder på én gang, og det er altså meget forvirrende. Foran mig sidder en lille grå kontormus, Line Jensen som er min sagsbehandler på socialkontoret. Men hun når knap nok at sige arbejdsløshed før hun forsvinder i en røgsky og erstattes af Karsten, psykiater på 35 og en uddannelse på 9 år i ryggen. En rigtig drengerøv, der har fundet Gud i små hvide piller, som han udskriver recepter på til højre og til venstre. Det skulle ikke overraske mig om han selv er på dem, men jeg får aldrig spurgt ham, for pludselig har jeg stukket ham ned med en brevåbner og ud af ham er kommet en anden skikkelse. Det er min rektor fra gymnasiet, som mente jeg var alternativt begavet. Jeg misser med øjnene og hører alle tre stemmer sige de samme ord. Hvad er der galt, Sarah? Hvorfor piner du dig selv sådan, Sarah? Hvorfor vil du ikke tro på at du kan, Sarah? Og så psykiater-Karsten: måske skulle vi øge doseringen for en stund, Sarah. Og pointen er selvsagt at der ikke er nogen der fatter et klap.

Åh, hvordan er det kommet så vidt, tænker jeg og vrider mig i mit eget blod. Næppe har jeg tænkt tanken til ende før Frank gør sin entré, og det er efterår. Vi sidder i stuen i vores hus på Frederiksberg, og han har skruet op for varmen. Alligevel er her koldt, måske fordi der ikke er nogen ruder i vinduerne og fordi taget mangler. Over os tordner sorte skyer forbi i en rasende fart, og inde i skyerne monstrøse ansigter der bebrejder mig mine synder. Men Frank - der i dag ligner et eger - siger: Hvad skal jeg gøre? Godmodige Frank. Altid vil han det bedste, og så har han alligevel aldrig forstået noget, og jeg siger til ham at han er et fjols, og jeg kan se hvordan der går endnu en flig af hans hjerte. Mon der snart kan være mere tilbage derinde? Denne rare mand, der så gerne vil hjælpe sin depressive kone men må leve med hendes konstante foragt, fordi hun har glemt hvordan man elsker sig selv. Det siger sig selv at han før eller siden må bryde sammen, og det gør han så. Smækker med døren og går sin vej, og bliver i øvrigt sidenhen ganske lykkelig med en bibliotekar fra Albertslund som arver mit hus og mine børn, mens jeg selv flytter ind på en åben psykiatrisk afdeling, så videre til et boligkompleks i Brønshøj.

Der er langt fra Brønshøj til Stillinge, slår det mig mens jeg løber spidsrod gennem tjørnebuske og tidsler og nælder og Dyret bag mig ånder mig i nakken. Skoven er blevet til en stille sovebys hovedgade, med træer der vokser ud af og ind i alle huse. En spøgelsesby, er det, befolket af onde ånder fra en fjern fortid. Det er ånder, som i samme stemme råber mord! Morder! Gå bort, drag væk, du utyske, du forhadte fjende af folket. Det er mig, de råber af, de onde ånder i Stillinge. Det er mig der er morderen, selvom jeg har glemt hvem det er jeg har slået ihjel. Har jeg virkelig? Har jeg fortjent dette?

Gud fanden i helvede har jeg ej, råber jeg af Lone og nedstirrer hende. Men lige meget

hjælper det. Lone, som i dagens anledning ligner en levende død - kridvhid med røde øjne og laaangsomme bevægelser - har besluttet sig. Du er for hård ved børnene, siger hun. Det er ikke dig, der er ungerne mor. Du skal bare passe dem. De er jo ikke onde, de små; du er for hård ved dem, Sarah. Og derfor kan vi ikke have dig her længere. Jeg er sikker på at andre vil sætte pris på din standhaftighed og disciplin.

Et splitsekund senere står jeg ude på gaden med min håndtaske, mine sutsko og en fyringsseddel, og jeg ser det hele oppefra. Det er mig der er den lille bitte prik blandt alle de høje grå bygninger, og jeg husker hvordan jeg gav Lone tørt på. Leder eller ej, det var sgu' mig der havde fat i den lange ende. For de er selvfølgelig onde, de små, og det er det der er hele pointen. Vi er onde, gemene, egoistiske, hadske, ligeglade, dystre. Onde. Og alt hvad vi kan gøre, alt hvad andre kan gøre for os, er at piske os så vi - lige som dyrene - forstår at makke ret. Så vi kan leve sammen i nogenlunde harmoni.

Ordene giver genlyd i den mørke skov. Harmoni, skriger en stær skingert og falder død om fra sin gren. Kærlighed, rumler en tusind år gammel eg og bløder. Som for at bekræfte naturens dødssang hører jeg et eller andet sted i skoven munter børnesang, og jeg ved at det er lyden at rendyrket ondskab. Et træskilt fortæller mig at vi er i Stillinge skov før det synker ned i jorden og bliver til intet. Jeg følger børnenes uharmoniske sang og finder lysningen med den lille sø. Jeg ser mig selv. Jeg ser mine klassekammerater. Jeg får øje på en engel, og så kan jeg ikke få vejret, fryser, drukner og der er mørkt og med mig i mørket er psykiatere og rådgivere og pædagoger og alle dem som vil mig det åh så godt og sammen synker vi dybere og dybere ned i dette helvede som vi har skabt for os selv og jeg tænker at det aldrig har været meningen at jeg skulle gøre nogen ondt men

det er min natur, det er sådan det er og drengen er død.

Hvem, spørger den ene hjernehalvdel den anden. Men jeg får ikke noget svar. Der er én der er død. Der er noget der skal rettes op på, og bag mig hører jeg Dyret nærme sig. Jeg ved at jeg sover, jeg ved at jeg har drømt drømmen titusind gange. Hver gang når jeg til lysningen, hver gang går jeg hen til søen og ser mit eget ansigt forvrænget i vandets spejl. Hver gang får jeg lyst til at kaste mig i, men så nærmer bæstet sig bag mig og jeg flygter ud i natten, ud til minderne om mit usle selvpineriske liv. Og på den måde går min drøm i ring, og så længe den går i ring ved jeg at jeg ikke kan vågne. Jeg må drukne mig for at bryde cirklen. For der er noget jeg må gøre. Der er en sandhed under vandet, som jeg har fortræn

stillinge by

Byen kort fortalt

Stillinge er en fiktiv by, som jeg forestiller mig ligger på Vestsjælland, et stykke inde i landet men ikke så langt fra havet endda. Stillinge er en arketypisk provinsby med alt hvad det indebærer af småbysmentalitet, af indspisthed og intriger. I Stillinge er der én af hver butik og offentlig bygning, men kun én; en bager, et supermarked, en bank, en politistation, en kirkegård og så videre. Alt det kan vi sådan set være temmelig ligeglade med. De eneste steder der interesserer os er Stillinges byskole, Søndervangsskolen; og så Stillinge skov, naturligvis.

Men der er sådan set ikke meget at sige om hverken skolen eller skoven. De billeder du har i hovedet om sådanne to steder i en lille provinsby er sikkert de helt rigtige. Søndervangsskolen er en lillebyskole med klasser fra første til 3.G. Skolens rektor er Ove Hammershøy, og det er hans søn Sebastian Hammershøy, der er genstand for hele denne ballade.

Med hensyn til Stillinge skov, så tænk bare på en relativt stor skov du har været i; sådan ser Stillinge skov ud. Træer, buske, krat, torne, dyr og insekter, stier og små stier og faldne træer, visne blade... Og så den obligatoriske lysning med en lille idyllisk sø omkranset af siv, donhammere og myg. Nej, der er intet usædvanligt i Stillinge.

Sebastian Hammershøy

Torsten Jakobsen og martyren Sebastian er de to helt centrale bipersoner i scenariet. Skønt spilpersonerne kun kommer til at møde Sebastian én gang, er det ham det hele drejer sig om. Det er altså vigtigt at spillederen får givet spillerne det rigtige indtryk af ham.

Sebastian Hammershøy er nemlig ikke ond eller på anden vis gennemført ubehagelig. Nej, Sebastian er rektors søn, en forkælet møgunge født med en sølvske i munden. Og

så er han i øvrigt en såre kvik knægt, der intellektuelt kan sno samtlige af sine klassekammerater om sin lillefinger. Desværre udtrykker den blanding at Sebastian er arrogant, bedrevidende, dominerende og selvretfærdig.

Så sagen er at hans klassekammerater hader Sebastian, sådan som børn nu engang kan føle at én er langt ude, en total idiot, og sådan som børn nu engang kan føle sig forsmåede og jaloux. Men det er ikke rationelle tanker der er på spil, og spillederen må ikke udstille Sebastian Hammershøy som et ondt individ.

For spillerne må ikke kunne retfærdiggøre Sebastians død og deres egen medvirken ud fra rationelle *han-var-også-bare-ond* betragtninger. Spilpersonerne skal netop søge om tilgivelse for deres egen ondskab.

Torsten Jakobsen

Hvis der er sådan én, er lærer Jakobsen scenariets bad guy. Det er Torsten Jakobsen der med sin tavshedsagt og sine fængsels-trusler har budt spilpersonerne at glemme alt om deres oplevelse ved søen. Som sådan er det læreren der er ultimativt ansvarlig for spilpersonernes situation.

Men heller ikke Torsten Jakobsen skal portrætteres som noget ondt menneske. Vi kunne sikkert finde tusinder af konkrete tilfælde på forsmåede mennesker, der har al mulig grund til at være det. De har aldrig fået nok opmærksomhed; de er underkuede; de føler sig fortabt; de savner indflydelse; de har haft en traumatisk barndom med en dominerende far. Og så videre, og pointen er ikke at forklare hvorfor Torsten Jakobsen er som han er. Nej, tanken er:

Torsten Jakobsen er en lille, forsmået mand, fuld af indestængt vrede over sit usle liv. Han har mistet kontrollen over sit følelsesliv, og han formår ikke at sætte sig i respekt i klasseværelset. Nu har han fundet

én at fokusere sin vrede på, og det er Sebastian Hammershøy. Et velvalgt offer.

Rektor Ove Hammershøj

Søndervangsskolens rektor er samtidig Sebastian Hammershøys fader. Rektoren er en massiv mand på alle leder og kanter, en type der fylder i landskabet. Ove Hammershøj er til stede overalt hvor han er. Og man mærker ham på hele Søndervangsskolen.

I scenariet repræsenterer Ove Hammershøj bare den rå magt. Han er historiens ultimative faderfigur, evigt overvågende og bebrejdende.

Ove Hammershøj er i øvrigt gift med sin kone Amalie og har udover Sebastian sønnen Silvan på tre år (da Sebastian dør).

Frøken Else Arentz

Frøken Arentz er klasselærer for Tredje Klasse og kollega til Torsten Jakobsen. Arentz er et lige så sølle individ som Jakobsen, men retter i modsætning til Jakobsen sin vrede indad. Hun har slået sig på flasken og er påvirket det meste af tiden.

Else Arentz har ikke nogen egentlig funktion i scenariet, men kan bruges til at skabe liv på Søndervangsskolen og under skoleudflugten ind i skoven.

overblik

Scene et Skolen under vandet

Spilpersonerne mødes i et gammelt støvet klasselokale.

Spilpersonerne præsenterer sig for hinanden.

Spilpersonerne kan udforske lokalet og erfare mere om deres situation.

Spilpersonerne sætter et fælles mål; at vågne fra drømmen ved at grave op i fortiden.

Scene to Klassens time

Ind af døren kommer klassens lærer Torsten Jakobsen sammen med Anden Klasses elevflokk.

Anna får udleveret en papirlap om Sebastian Hammershøj af sin veninde Lise.

Torsten Jakobsen lægger op til klassediskussion om den forestående classeskovtur.

Spørgsmål et: Hvor skal vi tage hen inde i skoven?

Spørgsmål to: Hvad synes I vi skulle lave i skoven?

Spørgsmål tre: Hvem skal være vores delingsfører og vores vejviser?

Torsten Jakobsen kommer op at skændes med unge Hammershøj, og læreren skælder drengen ud.

Scene tre Skoven og søen

Spilpersonerne oplever deres egen begravelse og flygter gennem skoven til de når lysningen.

I lysningen genoplever de fire drømmere situationen lige efter Sebastian Hammershøj er druknet.

Torsten Jakobsen beder spilpersonerne om at indgå en tavshedspagt med ham.

Spilpersonerne genoplever udgangspunktet for deres fortrængningsproces.

Udyret indhenter spilpersonerne og sluger dem i sit mørke.

Scene fire I det hvide rum

Spilpersonerne vågner op i en ventesal og ved at de skal fortælle deres historie om lidt.

I et tomt hvidt rum tilskyndes spilpersonerne af ukendte stemmer at fortælle sandheden.

Spørgsmål: Hvad har I gjort?

Spørgsmål: Hvorfor har I gjort det?

Spørgsmål: Hvilken straf fortjener I?

Spilpersonerne må vælge enten at erkende deres fortids synder eller at fornægte dem.

Epilog Efter drømmen

Spilpersonerne vågner op fra deres drøm, hvis de har erkendt hvad de har gjort.

Spilpersonernes drøm går igen i ring, hvis de ikke vil acceptere fortiden